

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

22. ÚNORA 2004

Z obsahu:

Kdo je hoden objevit se před Hospodinem? (Ž 14)

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
4. února 2004
- strana 2 -

**Boží služebník Eliáš
Comini**

Jeden z mnoha mučedníků
- strana 4 -

Síla modlitby
- strana 6 -

Všechno je milost
Henri Boulad
- strana 7 -

Maria a situace ve světě

Kázání opata Tomáše
Niggl 7. prosince 2003
na poutním místě
Heroldsbachu
- strana 8 -

**Před historickým
rozhodnutím**
- strana 10 -

**Braňme svého Pána
a Spasitele!**

Rozhovor s poslancem
Jiřím Karasem
- strana 11 -

K aktuálním otázkám (3)

Guido Horst hovoří
s kardinálem Josefem
Ratzingerem
- strana 12 -

**Evropa - vymírající
kultura**

- strana 13 -

Socha Panny Marie v La Salettě

Kdo je hoden objevit se před Hospodinem? (Ž 14)

Žalm 14, který se nám nabízí k zamyšlení, je často znalci Bible označován jako součást „liturgie vstupu“. Jak tomu bývá u jiných skladeb toho druhu (srov. např. žalmy 23; 25; 94), je možno si představit určitý druh procesí věřících, kteří se tisíní v branách síónského chrámu, aby přistoupili k obřadu. V pomyslném dialogu mezi věřícími a levity jsou vymezeny podmínky nezbytné pro připuštění k slavení liturgie, a tedy do božské intimity.

Podmínky pro vstup do svatyně

Na jedné straně se totiž klade otázka: *Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku, kdo přebývat na tvé svaté hoře (Ž 14,1)?* Na druhé straně je zde výčet vlastností požadovaných, aby bylo možno překročit práh, který vede k stánku, tj. k chrámu na *svaté hoře* Sión. Vypočítaných kvalit je jedenáct a představují ideální syntézu základních morálních povinností, obsažených v biblickém zákoně (srov. v. 2–5).

Na průčelí egyptských a babylonských chrámů bývaly tehdy vytesány podmínky požadované pro vstup do svatých síní. Ale je třeba uvést významný rozdíl u podmínek, které nabízí náš žalm. V mnoha náboženských kulturách je požadována pro připuštění k božstvu především vnější rituální čistota, která zahrnuje umývání, gesta a zvláštní oděvy.

Správná vnitřní dispozice

Žalm 14 naopak vyžaduje očistění svědomí, aby jeho rozhodnutí byla inspirována láskou ke spravedlnosti a k bližním. V těchto verších je cítit tedy chvění ducha proroků, kteří opakovaně zvou ke skloubení víry a života, modlitby a životních povinností, klanění a sociální spravedlnosti (srov. Iz 1,10–20; 33,14–16; Oz 6,6; Mich 6,6–8; Jer 6,20).

Poslechněme si např. ostrou obžalobu proroka Ámose, kte-

rý obviňuje Božím jménem kult odtržený od každodenního dění: *Nenávidím vaše svátky, zavrhl jsem je, ani vystát nemohu vaše slavnostní shromáždění. Když mi přinášíte zápalné oběti a své oběti přídavné, nemám v nich zálibu... Spíše ať se valí právo jako vody, spravedlnost jak proudící potok (Am 5,21–22.24).*

Žalmistovy příkazy stále aktuální

Přístupme nyní k jedenácti závazkům, které vypočítává žalmista a které mohou představovat základ osobního zpytování svědomí pokaždé, když se chystáme vyznat své viny, abychom byli připuštění ke společenství s Pánem v liturgické slavnosti.

První tři povinnosti jsou obecného druhu a vyjadřují mravní volbu: jít po cestě mravní bezúhonnosti, praktikovat spravedlnost a konečně – být dokonale upřímný v řeči (srov. Ž 14,2).

Následují tři povinnosti, které bychom mohli nazvat jako vztah k bližním: vyloučit z mluvení pomluvu, varovat se skutků, které by mohly bratru ublížit, krotit výpady proti těm, kteří žijí každodenně vedle nás (srov. v. 3). Pak

přichází požadavek jasné volby pozice v sociálním prostředí: pohrdat nešlechtností, ctít toho, kdo se bojí Boha. Konečně jsou vypočteny poslední tři příkazy, jimiž se zkoumá svědomí: dodržovat dané slovo, přísahu, a to i v případě, že z toho pro nás vyplývají škodlivé důsledky, nepraktikovat rozmařilost, mor, který je

i za našich dnů hanebnou skutečností, schopnou udusit život mnoha osob, a konečně – varovat se ve veřejném životě korupce, čili závazek, který bychom měli přísně praktikovat i za našich dnů (srov. v. 5).

Novozákonní aplikace

Jít touto cestou autentických mravních rozhodnutí znamená být připraven na setkání s Pánem. Rovněž Ježíš v horské ře-

či předloží svou zásadní „liturgii vstupu“: *Přinášíš-li tedy dar k oltáři a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, zanech tam svůj dar před oltářem a nejprve jdi a smíř se se svým bratrem a pak přijď a obětuj svůj dar (Mt 5,23–24).*

Kdo jedná způsobem naznačeným Žalmistou – tak končí naše modlitba – *nikdy nezakolísá (Ž 14,5)*. Svatý Hilarius z Poitiers, církevní Otec a učitel ze čtvrtého století, ve svém traktátu o žalmech komentuje tento závěr žalmu tím, že ho přirovnává k obrazu stánku v síónském chrámu: „Když jednáš podle těchto přikázání, ubytuj se ve stánku, odpočiň si na hoře. Stráž předpisů a dílo přikázání zůstávají tedy pevné. Tento žalm má být založen v nitru, má být vepsán do srdce, zaznamenán v paměti; poklad jeho bohaté krátkosti má být s námi konfrontován ve dne v noci. A když tak získáme toto bohatství na cestě k věčnosti a setrváváme v Církvi, můžeme nakonec spočinout ve slávě Kristova těla“ (PL 9, 308).

L'Osservatore Romano 5. 2. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Hřích prvních rodičů v nás zanechal jako následek, že naše přirozenost není vyrovnaná, ale je nakloněna ke zlému. Vyvarovat se zlého a konat dobro vyžaduje od nás vždy vynaložení určitého úsilí. Všechno, co do nás Stvořitel vložil, je dobré a je určeno k dobrému, ale narušenost naší přirozenosti způsobuje, že své dobré schopnosti, touhy a potence můžeme také užívat či lépe řečeno zneužívat nesprávným a nezřízeným způsobem a škodit tak sobě, bližním i stvořenému světu kolem sebe. Tím vším také urážíme nejvyššího a nejsvětějšího Bo-

ha a našeho Otce. V charakteristikách sedmera hlavních hříchů proto musíme nejčastěji uvádět, že jde o zneužití či nezřízené použití něčeho, co samo o sobě je dobré. V tom spočívala ďáblová lest, která vedla k prvnímu a katastrofálnímu hříchu. Kdyby v člověku nebyla Stvořitelem vložená touha být jako Bůh, neměl by se Had o co opřít. On však prarodiče obelstil a podle nasměroval tuto správnou touhu nesprávným směrem: navedl je k nezřízenému způsobu jejího naplnění.

Že touha být jako Bůh má v sobě dobrý základ a cíl a ne-

uskutečňuje se jen v podobě vzpoury proti Bohu, poznáváme ze slov samotného Božího Syna: *Buďte tak dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec*. Jak nám upřesňuje sv. Lukáš, tato podobnost s Bohem má své konkrétní podoby: *Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec*. Jinými slovy: „Chovejte se k sobě navzájem tak, jak se nebeský Otec chová k vám, chovejte se k sobě božským způsobem, buďte jako Bůh.“

Chce-li se člověk takto přiblížit k Bohu, nejen že tím nedává najevo pýchu, ale naopak.

Pokračování na str. 9

Nové přikázání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Bud'te jako váš Otec

Je zapotřebí, aby ses neprodleně vrátil mezi Ježíšovy posluchače. Pán dnes pokračuje ve velkém programovém prohlášení svého království. Dnešní lekce je jedna z nejtěžších a bez pomoci Ježíšova Ducha ti může připadat dokonce nepřijatelná. Pros jej proto, aby zúrodnil a připravil tvé srdce pro přijetí velkého Ježíšova poselství.

Vám, kteří mě slyšíte, pravím: Byla by to velká škoda, kdybys patřil mezi ty, kteří poslouchají, a přece neslyší. To, co ti Pán chce sdělit, je mnohem více než nějaký příkaz. Ježíš ti tu prozrazuje své veliké tajemství. Chce ti dát spolehlivý návod, jak se opravdu stát podobným Bohu. Touha být jako Bůh má své oprávnění, on sám ji vložil do tvého srdce, ale ďábel ji hned v prvopočátku zavedl na špatnou cestu. Pán to chce nyní napravit, proto pozorně poslouchej jeho velkodušnou, skutečně božskou nabídku: *Bud'te dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.*⁽¹⁾

V čem spočívá tato dokonalost? Být jako Bůh znamená počínat si jako on, milovat podle jeho příkladu. Pro příklad nechod' daleko. Poznáš to nejlépe podle toho, jak se zachoval k tobě. I kdybys byl schopen rozpomenout se na všechny své zrahy, hříchy, nevděčnosti a nejpupnější vzpoury vůči Bohu, ve kterých sis liboval, nejsi schopen docenit skutečnou hloubku svého urážlivého postoje vůči němu. Měl přemíru důvodů k tomu, aby tě zavrhl a zapudil od své tváře. Ale on tě ani na chvíli nepřestal milovat. Chápeš, co musel udělat, abys dnes mohl sedět u Ježíšových nohou? To Otec ti poslal svého Syna, který *nic nedbal na to, že je roven Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, ponižil se a byl poslušný až k smrti.* Nic ti nepřipomíná ani nevyčítá, ale jedná s tebou jako s vlastním dítětem a nabízí ti dokonce svou božskou podobu.

Ukazuje ti, že všechny situace, ve kterých zakoušíš zlobu druhých, kteří ti křivdí, ubližují, zraňují tě, působí ti příkoří a bolest, máš přijímat jako vzácnou příležitost přiblížit se k Bohu a stát se mu podobným: Dostává se ti vzácné možnosti podívat se na své nevděčné, hříšné a urážející počínání vůči Bohu tak nějak z druhé strany, ze strany příjemce. Když jsi naplněn bolestí a rozhořčením z toho, jak se druzí k tobě zachovali, máš možnost si aspoň v malém náznaku připomenout, jak velká musí být Otcova trpělivá láska, když ho ani to nejhrubší zneužití lidské svobody neodrazuje od toho, aby nás velkodušně miloval.

Ve skutečnosti je tomu tak, že ti odpouští dokonce ještě dříve, než ses proti němu vzepřel. Na tvoji zlobu a zlobu všech lidí neodpovídá zlem, ale od věčnosti všechny předchází svou láskou a čeká,

kdy to uznáš a dovolíš mu, aby ti udělil dar svého odpouštějícího milosrdenství. To je dokonalost, která se může zrodit jen v nejsvětějším a nejdobrotivějším Bohu, a právě v této dokonalosti se mu můžeš nejvíce přiblížit a připodobnit.

Snaž se ve světle Ducha Svatého ocenit tento velkodušný dar, tuto božskou nabídku. Ježíš před tebou otevírá cestu, která by člověka nikdy nenapadla: místo abys počítal své nepřátele, probíral každé jejich slovo a skutek, kterými ti doopravdy křivdí a ubližují, můžeš se připojit k Ježíši a zachovat se jako on: „Odpouštím všem a všechno. Ačkoliv se můj duch ještě vzpouzí, nesmím tomu dát průchod. Jak bych mohl odmítat a nemilovat ty, které Otec od věčnosti chová ve své lásce, protože *je dobrý k nevděčným a zlým?*“

Připadá ti to těžké a neuskutečnitelné? Dost možná, že přijaté rány, které ti druzí zasadili, jsou příliš hluboké, ještě stále otevřené a rozjítřené. Ale myslíš, že tvoje bolest se zahojí tím, že budeš rozdávat rány? Ježíšova nabídka sleduje především tvé vlastní dobro a tvou blaženost: laskavost, kterou máš dát najevo, zahojí v první řadě tebe. Předlož Pánu své rány, On je uzdraví a ty se s vděčnou radostí usměj v srdci na ty, které bys dosud nerad viděl, usměj se i na ty, kteří teprve přijdou a ublíží ti, *protože neví, co činí.*

Začni napodobovat Otce tím, že každý den už ráno odpustíš předem: to je tajemství, jak dobrořečit a nezlořečit. Když tak naplníš své srdce dary připravenými pro ty, kteří ti dnes způsobí nepřijemnost nebo křivdu, bude tvé setkání s nimi radostnou příležitostí obdarovat je tím, co jsi přijal od Pána. Jakou měrou budeš rozdávat radost, takovou měrou se i ty budeš radovat. *Tak poneseš podobnost s tím, který je z nebe.* Dívej se na všechny, kteří tě tak či onak zraňují, jako na vítané hosty, kteří ti dávají příležitost napodobit tvého Spasitele. V ničem jiném mu nemůžeš být podobnější. On si sám stvořil ty, kteří ho mučí a zabíjejí nejen na Kalvárii, ale ustavičně, den co den, a stále se za ně obětují a přimlouvá. Uvěř mu, že právě toto skrývá v sobě zdroj pravé božské blaženosti. Snaž se, aby ses stal přímo nápadným tím, jak odpouštíš a hledáš si ty, kterým můžeš rozdávat a půjčovat bez náhrady. To je způsob jednání, který Bohu působí největší potěšení. Vždyť co máš, co bys od něho nepřijal, a jak mu to chceš vrátit? Využij této příležitosti, abys ukázal světu názorně, jak vypadá doopravdy Bůh. To je ten nejlepší způsob, jak vynést soud nad světem, který své štěstí tak marně hledá ve svém sobectví.

Veleb, má duše, Pána, vše co je ve mně, veleb jeho svaté jméno. Je milosrdný a nadmíru dobrotivý. Nejedná s námi podle našich hříchů. Nezapomeň na žádné jeho dobrodiní.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 5,48, ⁽²⁾ resp. žalm 102

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 26,2-7-9.12-13.22-23

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídlil po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli k (Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztréstně ruku na pomazaného od Hospodina?“ (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odeslali. Nikdo je neviděl ani nezpозoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

2. čtení – 1 Kor 15,45-49

Bratři! První „člověk“, Adam, „byl stvořen jako živá bytost“, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i podobnost s tím, který je z nebe.

Pokračování na str. 9

Boží služebník Eliáš Comini

Jeden z mnoha mučedníků

V létě 1944 zuřila již pátý rok druhá světová válka. Německá vojska vtrhla do Itálie a budovala od Tyrhénského moře až po Jadran, od Viareggia až po Rimini mohutnou obrannou linii. Tato tzv. gotická linie měla angloamerickým jednotkám zabránit ve vstupu do Pádské nížiny.

Nedaleko Montefiorina (provincie Modena) vytvořili italsí partyzáni za zády Němců impozantní středisko odporu. Když nacisté zjistili, že jsou mezi dvěma ohni, zaútočili 31. července na Montefiorino a zapálili všechny domy. Zoufalá bitva trvala čtyři dni. Pak zahájili partyzáni zoufalý protiútok, protrhli obklíčení na jihu a rozprchli se po Toskánsku a do oblasti Emilia Romana a sbírali přitom muniční a raněné.

V srpnu a září téhož roku obě části Apenin těžce zaplatily za svobodu. Německý oddíl zlověstných SS, kterému velel major Raeder, obsadil nejdříve provincii Lucca, pak Toskánsko a Emiliu Romanu. Důkladně pročešával celou oblast a způsob, jakým si při tom počínal, byl neuvěřitelně nelidský a krutý. V září vstoupil Raederův oddíl na porretánskou cestu v údolí řeky Reno, která teče směrem na Bolognu. Nacházejí se zde malé obce Pioppe di Salvaro, Grizzana Morandi a Marzabotto s nevelkým počtem osamělých domů, hospodářství a osad, přilepených na svahy Apenin. Právě zde se rozpoutal nelítostný „hon na člověka“.

Vzpomínky jedné učitelky

Dina Rosettiová vzpomíná na toto léto takto: „Učila jsem na základní škole v Salvare. Bydlela jsem v Bologni, ale častá bombardování mi naháněla strach, a tak jsem se uchýlila na faru. Monsignore Mellini nic nenařadil, naopak, byl to velice pohostinný a srdečný člověk. Živila

jsem v sobě iluze, že válka skončí každým dnem a že Němci začnou ustupovat podél provinční cesty Porretana. Se stejným přesvědčením hledali takřka všichni obyvatelé záchranu v okolních lesích a kopcích a mnozí z nich podobně jako já našli útočiště na faře. Dni ubíhaly a utečenců přibývalo. Monsignore jim poskytoval ubytování, kde se dalo. Všichni měli strach z bombardování a z nebezpečných návštěv, ale jakž tak jsme přežili. Čas od času jsme se dovídali o krutostech, krádežích a vraždách, které se odehrávaly v údolí Rena.

Jednoho pochmurného rána jsme zjistili, že část německé kolony zastavila přímo před námi. Nastavovali kulometry a velkými dalekohledy zkoumali vrch Salvaro. Po několika hodinách přišla skupina radiotelegrafistů a usadila se na farním úřadě. Chtěli přesně vědět, kolik nás je, a nikdo nesměl odejít. Mezitím přibývalo zpráv o masakrech. Němci totiž vytrvale pátrali po partyzánech, kteří se skrývali v lesích Credy. Také obyvatelé rolnických domů museli opustit svá obydlí a byli ubytováni spolu s námi. I když jsme byli jako pod drobnohledem, několik mladenců jsme ukryli ve sklepě: Díru, přes kterou se tam vcházelo,

jsem maskovali obilím, ale čas od času ji bylo třeba uvolnit, aby tam mohl proudit vzduch. Stačil malý omyl, a všechno by vyšlo najevo.

Dobry Pán Bůh nás však nenechal bez pomoci. Jednou v podvečer, když jsem hlídala na náměstí, abych mohla upozornit na případné nečekané nebezpečí, zpozorovala jsem jistého kněze, který se při chůzi opíral o hůl. Dověděla jsem se, že je to don Eliáš Comini, který během školního roku vyučuje v salesiánském konviktu v Treviglio a každé prázdniny tráví v Salvare, kde žije jeho stařícká matka. Kulhal, protože cestou se mu stala nehoda. Když se snažil pomoci jednomu člověku, srazil ho autobus. Pan farář mu jako obvykle vyhradil jednu malou světničku na faře. Ti, kteří zde pobývali, ho znali od dětství a radostně ho přivítali. I já jsem se k nim připojila. Tehdy jsem ještě netušila, že jeho příchod nám v nejbližších dnech pomůže osvobodit se od života plného úzkosti.

Pokojná tvář a přívětivá slova dona Cominiho nám opět vrátila naději na přežití. Nedbal na svoje zranění, které ho muselo velmi bolet a které jsme mu ošetřili, jak jsme mohli. Byl stále mezi námi, utěšoval, radil, organizoval.

Za několik dní přišel i P. Martin Capelli, misionář Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, uzavřený a tichý člověk. Většinou se zdržoval na horách, kde plnil svoje kněžské poslání mezi tamějšími lidmi.“

Mezi šuměním topolů a zurčením Rena

Don Eliáš Comini se narodil 7. května 1910 v domě, který sousedil s kostelíkem Panny Marie a nacházel se v lese na břehu řeky Reno. Od farního kostela v Convelzane byl vzdálen asi kilometr. Odtud se rodina Comini přestěhovala brzy na druhý břeh Rena, a i když to bylo nedaleko, patřil tento dům již do farnosti Salvaro.

O dětství dona Cominiho toho mnoho nevíme. Spolu s bratrem Hamletem je prožíval v pokojném rodinném prostředí. Otec mu zemřel, ještě když byl malý, ale nenápadná obětavá matka a tamní dobrý duchovní otec mu pomáhali snášet úděl sirotka.

Eliáš se poprvé setkal se syny Dona Boska ve Finale Emilia, kde vstoupil do aspirantátu. Bylo mu 14, byl nesmělý, ale brzy se projevila jeho inteligence a patřil ve třídě k nejlepším. V roce 1925 vstoupil do noviciátu a v 16 letech se stal salesiánem.

Studium filozofie absolvoval v Turíně na Valsalice a jako klerik zde působil mezi chlapci. 16. května 1935 přijal kněžské svěcení. Primici slavil v rodné obci 28. července za šumění topolů a zurčení Rena.

Pak se vrátil do Chiari, kde vyučoval a dále studoval, a 17. listopadu 1939 mu byl udělen na milánské univerzitě doktorát z klasické literatury. Společenská atmosféra však již nebyla slavnostní: 1. září invazí do Polska začala druhá světová válka.

V roce 1942 odešel don Eliáš na velkou salesiánskou školu

V temných okamžicích dějin zářilo lidem jediné světlo - světlo víry; jediný pohled dával sílu k životu - pohled k nebi; jediné dávalo lidskému životu smysl - Kristův kříž ...

v Trevigliu, kde měl na starosti studium. „Byl obdivuhodně vyrovnaný,“ vzpomíná jeden z jeho představených. „Nikdy jsem ho neviděl, že by s chlapci ztratil trpělivost, lehce dosahoval dobré kázně... Nehnal se za popularitou, byl vždy skromný a pokorný.“

Po celý život choval velkou lásku ke své matce. „Představuji si, jak o samotě sedíš v našem domečku, jak vzpomínáš na své syny ve světě a jak se za ně modlíš,“ napsal jí k Vánocům 1940. „Ať je ti potěšením a útěchou naše láska, která s léty roste, protože stále lépe chápeme, co všechno jsi pro nás vykonala...“

Začalo utrpení

Ráno 29. září 1944 ve farnosti Salvaro, kde bylo ukryto mnoho partyzánů a ozbrojených Němců, přineslo počátek velkého utrpení. Učitelka Dina Rosettiová to popisuje takto: „Bylo to na svátek sv. Michala, patrona naší farnosti. Don Eliáš sloužil mši svatou, ale naši pozornost rušily časté detonace. Vtom přišli do kostela farníci a zoufale prosili o pomoc. Na statku v Credo došlo ke střetu oddílu SS s partyzány, a vzhledem k tomu, že německý velitel byl zraněn, odvěta nedala na sebe dlouho čekat. Starce, ženy a děti (jedno z nich se narodilo před několika dny), pochytali, nahnali dohromady jako stádo, postříleli a spálili. (Raederovy oddíly používaly plamenomety.) Když jsme se dověděli, že mezi postiženými je ještě několik umírajících, don Eliáš a P. Martin se rozhodli, že jim zanesou viatikum, a pokud by to bylo možné, zachránit jim život. Já jsem měla opatřit nějaké léky a jít s nimi. Plánovali jsme vyrazit hned po snídani.

Bohužel, tato záchranná akce měla krátké trvání. Kněze chytily, obvinili je ze špionáže a donutili je, aby jako tažná zvířata nosili munici z údolí do hor. Večer je přiřadili k ostatním rukojmím, které zadržovali v Cana-

piere. Tvrdili, že je odevzdají arcibiskupskému úřadu v Bologni. Zdraví muži však měli být transportováni do pracovních táborů v Německu.

30. září: Obžaloba a soud

Ve stáji se odehrál krátký soudní proces s oběma kněžími. Jeden napolo vyděšený, napolo zbabělý chlapec řekl, že je viděl oba s partyzány v Caprare. Oni v Caprare sice byli, ale kvůli něčemu zcela jinému: byli tam zpovídat před svátkem Panny Marie Růžencové. Ale již sám fakt, že byli v Caprare, byl takový přečin, že zasluhuje trest smrti.

Odpoledne se dvě sestřičky odvážily přinést zajatcům pokrm a oblečení: podařilo se jim přiblížit až k oknům stáje a vyměnit s donem Eliášem několik slov.

„Jak to, že jste zde?“ ptaly se potichu.

„Když chceš pomáhat, tak na to doplatíš,“ odpověděl don Eliáš. Potom ukázal na nebe a řekl. „Odměna je blízko. Přineste nám breviář.“

Tu jeden z rozrušených Němců na ně namířil zbraň a přinutil sestry odejít.

1. října: vyjednávání a smrt

Ráno 1. října přišel ke stáji Emilio Veggetti, uznávaná osobnost z Vergate, a Luisa Bettiniová. Mezi zajatými byl jejich vnuk a oni se chtěli pokusit zachránit alespoň jeho a oba kněze. Emilio Verggetti se obrátil odvážně na velitele SS:

VATIKÁN A NACISTICKÁ PERZEKUCE ŽIDŮ

Papež Pius XI. vyvíjel tlak na německé biskupy, aby se výrazněji zasazovali za zmírnění protižidovských zákonů z jara 1933. Vyplývá to z dokumentů vatikánského archivu, který Svätý stolec otevřel loni pro veřejné bádání. Jezuita historik Giovanni Sale však dodává, že reakce na tento zásah Vatikánu a biskupů byla slabá. Při návštěvě barona von Pappena, německého vicekancléře, podnikl Vatikán „významné kroky ve prospěch Židů, především těch, kteří přestoupili ke katolictví“, říká historik. Pappen mnoho nasliboval, ale zařídil velice málo.

(*adn - kronos*)

Boží služebník P. Eliáš Comini

„Jsem starosta obce,“ zalhal. „Mezi vašimi zajatci jsou dva kněží, musíte je pustit na svobodu.“ Německý velitel na chvíli váhal.

„Ne, pane Verggetti, buďto nás osvobodíte všechny, anebo nikoho,“ prohlásil don Eliáš za oknem.

„Don Eliáš je naše jediná opora, ať zůstane s námi,“ prosili ostatní.

Po několika hodinách tam přišla učitelka Rosettiová. „Strážníkovi jsem se představila jako sestra jednoho z kněží a on mi dovolil s ním chvíli rozmlouvat. Když jsem vešla dovnitř, z padesáti mužů, kteří leželi na slámě, povstal jen don Eliáš. Se svým obvyklým smyslem pro důstojné vystupování si upravil kleriku a pokojně se usmíval. Snažil se mě potěšit a prosil, abych uklidnila jeho matku. Nakonec mi dal pozh-

nání. Po chvíli k nám přistoupil P. Martin, ale neřekl ani slovo, jen se modlil. Ostatní muži naléhali, aby je kněží neopouštěli, a mne žádali, abych udělala něco pro záchranu jejich životů.

Čas, který jsem s nimi strávila, byl kratší než ten, který je třeba, abych to všechno popsala. Nakonec mě strážný surově vyvedl ven.“

O tom, co pak následovalo, vyprávěli Aldo Ansaloni a Pio Borgia. Oba se zázrakem zachránili.

Za soumraku rozkázali SS všem padesáti dvěma zajatcům, aby vstali ze slámy, a vyvedli je k velké cisterně, která přiváděla vodu z řeky Reno do Canapiery. Nebyla v ní právě voda, jen silná vrstva bahna. Zajatci se museli postavit na okraj cisterny a před ně rozestavili kulometry. Ubohé oběti křičely jako pomínuté. Don Eliáš však neztratil duchapřítomnost a zaintonoval litanie loretánské. „Svatá Maria, oroduj ze nás. Svátá Boží rodičko, oroduj za nás...“ Když se vojáci sklonili ke kulometům, zvolal: „Pane, smiluj se!“ Kulometry vystřelily a dvaapadesát obětí padlo do cisterny.

Anonymní mučedníci

Učitelka Rosettiová takto zakončila své svědectví: „Když jsme se 1. října večer modlili, donesl se k nám rachot kulometů, po kterém nastalo mrazivé ticho. Ráno jsem se šla s jednou ženou podívat do Canapiery. V cisterně jsme ve vodě a v blátě spatřily mrtvolu P. Martina. Tělo dona Eliáše bylo zakryté jinými nevinými oběťmi, protože ho nebylo vidět. Všechno se skončilo. Po několika dnech začaly lijáky a někdo vydal rozkaz zvednout zachytné mříže, aby mrtvá těla odplavila voda jako anonymní mučedníky do moře.“

Ve vzduchu zůstal navždy jen prudký výkřik proti zlobě a ukrutnosti: „Pane, smiluj se!“

Podle Teresio Bosco: Familia salesiana, familia di santi

Síla modlitby

Setkání s Ježíšem je třeba obnovovat každý den. Každý den nás žádá, abychom ho znovu prohlásili za svého Pána a Spasitele, a je vždy připraven vzít nás za ruku a provázet nás každodenním životem. Kdo potkal osobně Ježíše, poznal, že může žít v jeho společnosti, v jeho přítomnosti. Naše mysl, naše srdce, naše tělo, všechno patří jemu. Ať už mluvíme o nějaké důležité záležitosti ve své práci nebo vysvětlujeme nějakou látku svým žákům, měníme tašky na střeše, v každém tomto okamžiku a při každé práci je Ježíš s námi.

Tento vztah života a lásky s Božím Synem můžeme rozvíjet v modlitbě.

Modlitba je čas, který je nám dán, abychom cítili a zakoušeli Ježíšovu přítomnost vedle sebe. Stačí, abychom na chvíli umlčeli všechny hlasy, které nás obklopují, i všechna naše vnitřní zaměstnání. Modlit se znamená ponořit se do Ježíšovy přítomnosti s jistotou, že ti naslouchá, miluje tě, těší a uzdravuje.

Když se modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se ke svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí, co je skryté, ti odplatí (Mt 6,6).

Jistě, v našich příbytcích, třeba uprostřed dětí, které běhají a dělají rámus, když jsme unavení po celodenní práci, není snadné modlit se. Je třeba chtít. Ale můžeme si být jisti, že Duch Svatý nám dá podíl na daru pokoje, radosti a života Božích dětí.

Tajemství modlitby je toto: objevit, že jsme milováni. Strávit čas s tím, koho milujeme, není těžké, naopak, je to nutnost. Ježíš nás žádá, abychom strávili nějaký čas s ním a přijali jeho lásku. Díky působení Ducha Svatého se v modlitbě naše srdce otevírá a Bůh může do něho vstoupit. Modlit se znamená žádat, aby se v našem životě uskutečnila Boží vůle, odevzdat se jemu, který má slova života věčného.

Často si myslíme, že Bůh nám naslouchá, když mu říkáme mnoho věcí: ne všechen čas strávený modlením je skutečná modlitba. Abychom se opravdu modlili, je třeba milovat a dát se milovat. Jen to a nic jiného!

Jak velká je tedy síla modlitby! Můžeme říci, že je to královna, která má vždy přístup ke svému Králi a může obdržet to,

co chce... Svátá Terezička říká: *Pro mne je modlitba rozlet srdce, prostý pohled vyslaný k nebi, zvolání vděčnosti a lásky, uprostřed zkoušky stejně jako na klíně radosti. Je to něco velikého, něco nadpřirozeného, co rozšiřuje mou duši a spojuje mě s Ježíšem.*

A jak postupovat konkrétně?

Můžeme se modlit tak, že si vybereme místo, které nám v tom pomáhá (koutek v našem bytě, kostel, cestu v příro-

dě, osamělé místo), a nevhodnější okamžik, kdy jsme alespoň na chvíli sami. Abychom se naučili modlit, je třeba dát Bohu „dobry čas“. Ne myšlenku úspěchanou nebo ospalou před spaním. Modlit se je velká a důležitá věc. Vyberme si nějakou chvíli svého dne mezi tolika aktivitami a žárlivě si ji střežme.

V modlitbě můžeš chválit Boha za jeho lásku, děkovat mu za jeho přítomnost vedle nás, obětovat mu své problémy, žádat ho o jeho ochranu, žádat o sílu odpouštět a milovat druhé, ale také stát před ním v mlčení nebo číst pozorně jeho slovo v Písmu. Modlitba nás nesmí nikdy unavit. Je to jako výstup na horu: čím více stoupáš, čím dále dojdeš, tím jsi spokojenější a můžeš se kochat větším a nádhernějším rozhledem.

Pán nás zve, abychom se modlili takoví, jací jsme. Modlitba není bohatství rezervované pro světce, ale síla života pro každého člověka.

Abychom začali rozhovor s Bohem, mohou nám pomoci tato prostá povzbuzení, která nám Pán adresuje: **Miluj mě takový, jaký jsi!** Znáš svou bídu, boje a trampoty tvé duše, slabosti a nemohoucnost tvého těla: tvoji zbabělost, tvoje hříchy a říkám ti já sám: **dej mi své srdce, miluj mě takový, jaký jsi.**

Jestliže čekáš, až budeš jako anděl, aby ses mohl oddat lásce,

nikdy nebudeš milovat. Ani když jsi nedbalý v konání povinností, jestliže často padáš do hříchů, kterých by ses už nechtěl dopouštět, nedovolím ti, abys mě nemiloval.

Miluj mě takový, jaký jsi!

V každém okamžiku, v jakékoliv situaci, v horlivosti nebo vyprahlosti, ve věrnosti nebo nevěrnosti: chci lásku tvého ubohého srdce; jestliže čekáš, až budeš dokonalý, nikdy nebudeš milovat. Dítě, dovol mi, abych tě miloval, chci tvé srdce. Jistě, chci tě časem přetvořit, ale nyní tě miluji takového, jaký jsi, a toužím, abys dělal totéž; chci vidět, jak z propasti tvé bída vystupuje láska. Miluji v tobě také tvoji slabost, miluji lásku ubohých a bídnych; chci, aby z cárů ustavičně vycházelo velké volání: Ježíši, miluji tě!

Chci jen ten jediný zpěv tvého srdce, nepotřebuji tvoje vědění ani tvůj talent, záleží mi na jedině věci: vidět tě pracovat s láskou.

Netoužím po tvých ctnostech. Kdybych ti je dal, jsi tak ubohý, že by jen živily tvoji sebelásku. Tím se nezabývej. Mohl jsem tě vybrat pro velké věci. Ne, budeš neužitečným služebníkem; vezmu ti i to málo, co máš..., protože jsem si tě stvořil jen pro lásku.

Dnes stojím u dveří tvého srdce jako žebrák, klepu a čekám; pospěš si, otevři mi. Chci, abys myslel na mě nyní, ve dne i v noci: chci, abys dělal i tu nejvýznamnější činnost jen z lásky. Počítám s tebou, že mi uděláš tu radost...

Nezabývej se tím, že nemáš ctnosti. Dám ti své. Až budeš mít trpět, dám ti sílu. To, co by nejvíce zranilo mé srdce, bylo by to, kdybych viděl, jak o mně pochybuješ a nemáš ke mně důvěru.

Ale pamatuj si: Miluj mě takový, jaký jsi!

Dal jsem ti svou Matku; postarej se, aby všechno tvé procházelo jejím srdcem, které je tak čisté.

Ať se stane cokoli, nečekej, až budeš svatý, aby ses oddal lásce. Nikdy bys mě nemiloval.

Medžugorje - Torino
č. 114 - 11/2003

KNĚZ STOJÍ VÝŠE NEŽ KRÁL

Trůn kněžství je zřízen v nebi: je mu svěřeno to, co patří k nebi. To, co kněz rozhodne zde na zemi, potvrzuje Bůh v nebi... Úkolem krále je řídit věci pozemské, autorita kněze však pochází z nebe. Králi je svěřeno to, co je zde na zemi, knězi to, co je v nebi. Králi jsou svěřena těla, knězi duše. Král promíjí dluhy daní, kněz dluhy hříchů. Král používá donucení, kněz jen povzbuzuje. Ten první působí silou, ten druhý přesvědčením. Král má materiální zbraně, kněz duchovní. Král bojuje proti barbarům, kněz proti démonům. Proto je panství kněze vyšší než královo.

Jan Zlatoústý, 4. homilie:
Viděl jsem Pána

Všechno je milost

Bůh miluje naše prázdné ruce, naše doufající a očekávající srdce. Naše víra, která se dokáže něčeho odvážit, ho oblažuje. Pak i my pomalu poznáváme, že milost nemá podobu nějakého proudu ani nějaké záplavy, ale že je to hluboký a široký, bezmezný oceán milosti.

Vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě, i když jste bez peněz, pojdte a zásobte se, pojdte a kupujte bez peněz a zdarma víno a mléko (Iz 55,1).

„Tento pramen je volný, je k dispozici k vašemu nabytí!“ říká nám nebeský Otec. „A chcete-li mi udělat radost, berte! Pijte, nic to nestojí! Celá moje radost je v tom, že vám mohu dávat!“

Myslím, že to musíme dobře poznat. Podle mého názoru je to ten pravý křesťanský postoj, to je autentický náboženský život, protože tak poznáváme Boha jako pramen a původce lásky.

Chtěl bych poznamenat, že tento postoj vyžaduje v každodenní praxi velkou dávku odvahy, neřku-li přímo drzosti. A přece, nezvažujeme předem, jaké jsou Boží možnosti nám přispět, nýbrž od prvního okamžiku s nimi pevně počítáme! Měj odvalu vyslovit zcela mimořádná přání a vyprošovat si velké milosti. Měj důvěru, že najdeš u Boha vyslyšení! Neboj se velikosti žádné milosti, nýbrž měj odvalu si ji vyžádat.

Ano, můžeš mít zcela nemožná přání a doufat v jejich splnění. Jdi k Bohu s nejhlubšími touhami a naléhavými prosbami, počítej s nejnepravděpodobnějšími zaslíbeními, protože ona všechna jsou možná. Neotálej a neváhej, protože předpověď zní:

Dostanete všechno, zač budete prosit v modlitbě s vírou (Mt 21,22). Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, už jste dostali, a budete to mít (Mk 11,24).

To je můj postoj před Bohem, moji milí přátelé. Já nemám čas přemýšlet a pak mu přesně vypočítávat, co všechno mu za to slibují; ani to nechci dělat, protože beztoho vím, že nebudu mít

čas, abych tyto sliby splnil. Proto moje ruce zůstávají prázdné. Jak často jsem již prosil Boha, aby mi rychle vyřešil problém, protože mně se to ani při nejlepší vůli nedařilo, a dostal jsem to spontánně vyřešeno, aniž bych musel ustavičně prosit a pak slavnostně děkovat.

Jeden malý příklad

Před nějakou dobou jsem byl opět v Súdánu a potřeboval jsem pro naši misi, kterou jsme zde zahájili v roce 1980 z Egypta, nutně auto. Na to, abych ho koupil, jsem neměl peněz, celá misie žije z kapek milodarů v Egyptě a ze súdánských kamenů...

Střelná modlitba: „Pane, potřebuji auto, a to co nejrychleji! Prosim tě, zaříd' to, aby to vyšlo!“ Druhý den jsem šel podle vnučnutí k jednomu syrsko-libanonskému průmyslníkovi

v Chartúmu, majiteli továrny na mýdlo, rafinérie oleje a ještě něčeho více. Předložil jsem tomuto cizímu člověku svou záležitost, vyprávěl jsem mu o naší skupině mladých egyptských dobrovolníků, kteří byli ochotni přijít a posílit chudé súdánské křesťany, kde kromě nich bydlely na jihu čtyři miliony animistů.

Vyprávěl jsem mu, že tento velký africký stát má jen 50 kněžů. Diecézi Lome, velikou jako Itálie a Francie dohromady, spravuje biskup s 35 kněžími. Řekl jsem mu, že jsem byl navštívit jednoho kněze, jehož farnost je tak velká jako nilská delta a má zde na starosti 46 kostelů a sedm škol, a tak vězí v neřešitelném řetězu problémů. Mimo to: za čtyři roky může být pro křesťany v Súdánu pozdě!

Muž poslouchal mlčky, druhý vedle něho přikyvoval. Pak se mě zeptali, jak a v jaké měně bych chtěl zaplatit auto a zda ho chci získat za značně sníženou cenu.

„Ne,“ odpověděl jsem, „já hledám někoho, kdo mi ten vůz daruje.“ Oba muži byli ohromeni, pak se začali domlouvat a radit.

BŮH NEMŮŽE LHÁT

Uvažme, milování, jak nám Pán ustavičně ukazuje, bude budoucí zmrtvýchvstání, jehož začátek již udělal Kristus, když ho vzkřísil z mrtvých. Uvažujme, milování, o zmrtvýchvstání, které se jednoho dne uskuteční.

Den a noc nám ukazují zmrtvýchvstání: Noc se ukládá k odpočinku a vzhází den. Den končí a přichází noc. Vezměme si z toho potřebné ovoce! Jak a jakým způsobem roste semeno? *Rozsévač vyšel na pole a seje (Mt 13,3)*. A rozsevá nejrůznější semena do země, kde všechna suchá a nahá semena přecházejí do rozkladu. A z rozkladu je probouzí Boží moc a ona rostou a přinášejí plody...

Touto nadějí musí být naše duše pevně připoutány k tomu, který je věrný a který je spravedlivý ve svých soudech. Ten, který zakázal lhát, nikdy sám lhát nebude, protože u Boha není nic nemožného – kromě lži.

Proto se v nás musí roznítit víra a my si musíme dobře zapamatovat, že v něm je všechno blízké. Svým všemocným slovem stvořil vesmír, svým slovem ho může zbourat. *Kdo mu může říct: „Cos to udělal?“ Kdo se postaví na odpor jeho mohutné síle (Mdr 12,12)?* Udělá všechno, kdy chce a jak chce, a nemůže zahynout nic z toho, co on ustanovil. Všechno leží před jeho zrakem a před jeho úradkem nic není skryto.

Sv. Klement Alexandrijský, k 1. listu Korintánům 24 a 27

Za několik dní jsem dostal klíče a byl jsem majitelem vozu, který byl jako nový, dosud se s ním nejezdilo.

A opět jednou jsem se cítil šťasten. Je to pravda. Bohu je možno předkládat ty nejnáročnější prosby. Jak jsem byl rád, že jsem Boha nežádal pouze o kolo...

„Udělejme mu radost!“

Moji milí přátelé, jsem přesvědčen, že Bůh chce, abychom se na něho obraceli s prosbami ve velkých záležitostech a ne pouze s malými věcmi a k tomu ještě s bázlivým srdcem. Protože on chce, abychom měli před očima velké věci. Bůh je velkodušná bytost se širokým srdcem, je to čistá Láska – a Otec! Udělejme mu radost, ukažme mu důvěru.

Při mé každodenní práci v Káhiře a v moji kněžské službě tyčí se před mým zrakem problémy, jeden komplikovanější než druhý. K tomu přistupují starosti a nouze jednotlivců, kteří hledají pomoc, protože lidé jdou nejdříve k nejlepšímu příteli, pak k lékaři, pak k psychiatrovi a konečně s problémem stále ještě nevyřešeným ke knězi. Jak má chudý kněz vzít na váhu takové soukromé věci, kterých je tak nekonečně mnoho? Jak?

Ale jedno budu dělat stále: Předávám v nekonečné důvěře a víře Pánu tento problém a prosím o milost. Pak propustím milého chlapíka, který u mě hledal pomoc, se slovy: „Jdi v pokoji, tvůj problém bude vyřešen,“ protože tomu věřím. Nevedu si o tom žádnou statistiku, ale zdá se mi, že Bůh je ke mně milostivý. Dříve nebo později přijde dotyčný opět nebo mi volá a bezmezně děkuje za něco, o čem nemám ani nejmenší potuchy!

Nic jsem nezařizoval, jen jsem věřil, že tomu, kdo hledal pomoc, bude udělena milost. Protože ...

všechno je milost.

*FeL 107/2004
překlad -lš*

Maria a situace ve světě

**Kázání opata Tomáše Nigglu 7. prosince 2003
na poutním místě Heroldsbachu**

Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím Tě o odpuštění za všechny, kteří nevěří, neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe a nemilují Tě.

Tato vám známá modlitba, kterou naučil anděl děti ve Fatimě, vyjadřuje přesně to, co se rozumí smírem a pokáním. Blahořečením byly nám obě tyto děti, František a Hyacinta, dány za vzor, jak musíme modlitbou a obětmi dělat všechno za obrácení hříšníků jako předpoklad pro zachování míru, který je za našich dnů tak ohrožen. Útočme tedy na Matku Boží v lidsky řečeno bezvýchodné nouzi, která je mnohem větší, než všechny, které jsou dosud známé.

Je to jako za dnů proroka Jonáše, který musel na rozkaz Hospodinův varovat Ninive: „Ještě 40 dnů, a město bude zničeno.“

Co udělali obyvatelé Ninive, počínaje králem až po poslední služku, a dokonce i zvířata do toho přibrali?

Prosili a postili se, dělali pokání v popelu a v žínici a Pán odvolal hrozící zlo.

My jsme ve stejné situaci, nemáme žádnou jinou záchranu než Boží pomoc, než pomoc Ježíše Krista, jediného Vykupitele, Středu vesmíru a Středu dějin.

To ovšem znamená odvrátit se od dosavadního konání, to znamená změnu smýšlení a obrácení, to znamená přinejmenším okamžitě zrušení potratových zákonů. Blahoslavená matka Tereza nazvala potraty největším narušitelem míru. Veřejné obrácení znamená tedy stejně tak zabránit usmrcování embryí. Svatý otec řekl, že výzkum, který zahrnuje ničení lidského života, je morálně krajně sporný a žádný parlament nemá právo připustit zákon, který rozhoduje o lidském životě.

Obrácení znamená pro stát a pro jednotlivce zachovávat Desatero, které je závazné nejen pro

křesťany, ale pro všechny lidi, protože Desatero je vepsáno jako přirozený zákon do lidských srdcí. Podle něho je manželství osob téhož pohlaví vzpoura proti Božímu přikázání.

Jak vážně to Bůh míní a jak se mu oškliví honba za rozkoší, o tom nám vypovídají stále častější katastrofy, války, zemětřesení, erupce vulkánů, hlad a nouze, záplavy, což jsou všechno poslové hrozícího Božího soudu, ať už to bereme na vědomí nebo ne.

Utíkejme se tedy k Matce Boží, naší patronce, jako kdysi bavorský kurfirst Maxmilián a vezměme si k srdci s vírou její četná mateřská varování a řídíme se podle nich. Přitom jde o oslavu Boha a spásu nesmrtelných duší. To, co řekla Panna Maria pasáčkům v majestátní horské samotě v La Salettě 19. září 1846, to chce v tomto okamžiku říct nám všem.

Naplněna bolestí, v pláči, s tváří v dlaních oznámila velké poselství, které hovoří o trestajícím soudu, o budoucích válkách a souzeních, při kterých budou města do základů zničena a budou vyhubeny celé národy. Mluví o příchodu Antikrista. Jsou to předpovědi, které se jako rány důtkami vryly do paměti dětí a mají se vtisknout do srdce i nám:

„Když se můj lid nechce podrobit, budu nucena nechat klesnout pravici svého Syna. Ona je tak těžká a tak tíží, že ji již nemohu udržet. Jak dlouho již trpím kvůli vám! Když chci, aby vás můj Syn ušetřil, musím ho bez ustání prosit. Ale vy si z toho nic neděláte. Vy můžete prosit a dělat, co chcete, a nikdy nemůžete splatit, co jsem pro vás vykonala. Dala jsem vám šest dní k práci a vyhradila jsem si sedmý den, a nechcete mi ho dát. To dělá rameno mého Syna velice těžkým.“

Maria poukazuje především na znesvěcování svátečního dne, na klení a urážky, které musí Bůh snášet a kterých mnozí vůbec nedbají.

Maria také oznamuje důsledky: „Obilí se vám rozpadne v prach a brambory vám shnijí.“ To ukazuje i těm nejvíce bezmyšlenkovitým, jak velice hříchy působí na přírodu.

Pomysleme na dnešní dobu a dosadme místo klení „veřejná

La Saletta

rouhání“ a uvažme, jaké špíně a urážkám, které provokují Boží hněv, je Boží Syn se svojí Matkou vystaven. Nezapomínejme: jako je bázeň Boží počátkem moudrosti, tak je nedbání na Boha počátkem všeho sociálního zla. Nendivme se proto, když se skuteční její slova, protože se nechceme obrátit a činit pokání:

„Při prvním mávnutí jeho meče se budou hory a příroda trást v základech. Příroda si žádá pomstu pro lidi a třese se v očekávání toho, co má přijít na zločiny zavalenou zemi.“

Kněžím a Bohu zasvěceným osobám říká:

„Třeste se vy, kteří podle svého povolání máte sloužit Bohu, ale ve svém nitru se klaníte sami sobě.“

Nakonec se Maria obrací s naléhavou výzvou k pravým učedníkům Ježíše Krista, který se stal člověkem, který je jediným skutečným Vykupitelem lidí.

Volá apoštoly posledních časů, kteří jsou věrnými učedníky

Ježíše Krista, kteří žijí v pohrdání od světa a od vlastních v chudobě a v pokoře, v modlitbě a umrtvování, ve zdrženlivosti a v utrpení obětovaném Bohu, aniž by byli známi světu.

Pak nás Maria upozorňuje na zanedbávání úcty vůči skutečné přítomnosti Pána v Nejsvětější Eucharistii, když říká:

„Nuže, osvědčete se jako moje děti, jsem s vámi, jen když je vaše víra pro vás světlem, které vám svítí v těchto dnech neštěstí. Celá města budou pohlcena ohněm a mnohá se dají svěst, protože se neklaněla Kristu, který je mezi vámi přítomen v Eucharistii.“ Je to ten Ježíš, která nám byl darován v Eucharistii, jak se modlíme v růženci světla.

V La Salettě nám Matka Boží ukázala své slzy, jak to dělá dodnes v neposlední řadě kvůli usmrcování nevinných dětí.

Ale jak jsme odpověděli na výzvu jejích slzí? Slzí, které od nás žádají, abychom se odřekli ďábla a své žádostivosti po rozkoších a nasadili všechny síly k uskutečnění toho, co od nás žádá?

Slzy Matky Boží by měly vyvolat náš soucit. Je to přece Maria, ke které jsme dnes přišli. Měli bychom se s básníkem Paulem Claudelem ptát: „Jsi si jist, že na ni patříš s veškerou starostlivostí očima úcty a víry?“

Pamatujme si: Tíže urážek se měří podle osoby, proti které byly spáchány. Největší urážka Boha spočívá v odpadu a její příčinou je povrchnost a lhůstevnost, kterou je možno formulovat také takto: „Všechno jde i bez Boha docela dobře. Není to žádná výhoda se podle něho řídit. Nevyplatí se zabývat se jím.“

Před touto hříšnou lhůstevností a ztrátou vědomí hříchu nás Maria varovala se slzami v očích.

Ve Fatimě, jejíž význam nám papež Jan Pavel II. zdůraznil blahořečením pasáček, nám Maria říká: „Budete mít mír, dobře si to pamatujte, opravdový mír a spravedlnost, budete-li dělat to, co vám říkám.“ A co nám ří-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Aby se mohl svému Otci Stvořiteli opravdu podobat, musí se vynasnažit jeho dokonalost a jeho milosrdenství nejdříve co nejdůkladněji poznat. A tady ho naplňuje nikoliv pýcha, ale pokorný úžas nad nesmírností dobroty, shovívavosti a lásky svého největšího Dobrodince. Nemůže být pyšný, ani když se pak snaží právě v těchto vlastnostech podobat se Bohu, protože konstatuje stále více, že se mu v dobrotivosti a milosrdenství nikdy nemůže vyrovnat.

Kdybychom se pokusili vyjádřit jednou větou to, co od nás Pán v evangeliu této sedmé neděle chce, mohli bychom říct: „Žijte nikoliv pro sebe, ale pro druhé.“ První křesťané to zřejmě správně pochopili, protože svou vzájemnou láskou a služebností se stali pro okolní svět přímo nápadnými. Být v tomto směru „jako Bůh“ znamená ovšem ukazovat lidem kolem sebe co nejnázorněji, jaký Bůh opravdu je. Není třeba mnoho fantazie, abychom si představili, jak by vypadala naše společnost, kdyby se smyslem a životním posláním většiny stalo „žít pro druhé“. Není to neuskutečnitelné, když takto začnou žít křesťanské rodiny, aby děti tento božský způsob života sály již s mateřským mlékem. A vyplácí se to, když uvážíme, že s božským způsobem života je spojena i božská blaženost. Proč by to Bůh jinak dělal, kdyby to nebyl projev jeho překypující blaženosti?

Jsou mučedníci, kteří nepoložili svůj život za víru, ale za něco ještě většího: za lásku. Např. Don Comini. Proč

udělal to, co udělal? Právě pro onu božskou blaženost. Žil tak opravdově a nezištně pro druhé, že jim nemohl neposloužit, ani když šlo o krajně riskantní a nebezpečnou situaci. Z této jeho Bohu tak podobné lásky cítili spolutrpicí natolik silně Boží blízkost, že se nedokázali zříct jeho společnosti; ale ani se jí zříkat nemuseli, protože dobrý pastýř neopouští své ovce, ale dává za ně život.

Jak se srovnává s tímto Ježíšovým přikázáním soudní žaloba za urážku náboženského přesvědčení? Někdo napsal v novinách, že Ježíš by takovou žalobu nepodal. Není to pravda. On dokonce sám osobně vykonal rozsudek. Když se setkal se znesvěcením toho, co je svaté, nekompromisně vyhnal viníky. Lidská svoboda nikoho neopravňuje, aby šlapal a plival, po čem se mu zachce. To je rouhavý a pyšný pokus být jako Bůh podle Hadova návodu. To, co je svaté a nedotknutelné, to si neurčuje člověk, ale ten, který je Svatý. Meze posvátnosti a nedotknutelnosti se neřídí stupněm naší otupělosti a laxnosti, tak jako Eucharistie nepřestala být Nejsvětější, přestože si vůči ní dovolujeme, jako zůstává nedotknutelný život, i když na něho saháme, a Boží přikázání nezrušitelná, i když je přestupujeme. Bůh nesestoupil na svět, abychom si z něho tropili posměšky. **Nemylte se. Bohu se nikdo nebude posmívat. Co kdo zaseje, to také sklídí: Kdo mě zapře, toho zapřu. Kdo mě dovolí zneuctít, toho dovolím zneuctít.**

-red-

► ká v této hodině, když jí naléhavě prosíme o pomoc?

Modlete se denně růženec a zasvěťte se mému neposkvrněnému Srdci, konejte o prvních sobotách pokání za urážky, kterých se mi dostává. Zasvěcení, které zdůraznila i v Marienfried, je třeba také žít, to znamená mít

také v úctě panenství a manželskou čistotu. I kdyby Panna Maria žádala něco těžšího, než je každodenní modlitba růžence, museli bychom jí vyhovět, protože mír, který je v sázce, je velice vysoká hodnota.

(dokončení)

Sedm hřebů do rakve duše (6)

HNĚV

Hněv je prudká žádostivost druhého potrestat. Nejedná se o spravedlivý hněv, s jakým Pán vyháněl prodáváče a kupující z chrámu, nýbrž o neoprávněný hněv, vyplývající ze špatné nálady, touhy po pomstě a výbuchu zuřivosti, při kterém člověk tiskne ruku v pěst. Před očima egoistů odívá se hněv do přání nezůstat nikomu nic dlužen. Hněv se často vyskytuje u lidí, kteří nemají čisté svědomí. Když je někdo obviněn z krádeže, jsou zloději více pobouřeni než poctivý člověk. Nevěrní manželé dostávají záchvaty hněvu, když jsou přistiženi. Žárlivé a zlostné ženy si vylévají zlost na domovních dveřích. Takoví egoisté napadají všechno, co se jim nelíbí, pomlouvají nenávisným způsobem ctnostné, kteří jsou pro ně trvalou výčitkou.

Hněv má různé stupně. První je nedůtklivost, nepřiměřená citlivost a netrpělivost při nejmenším náznaku nepozornosti ze strany druhých. Netrpělivé Ego se rozčiluje, protože ranní káva je málo teplá, noviny přišly pozdě. Druhý stupeň je výbuch hněvu, při kterém člověk

prudce gestikuluje, krev se dostává do varu, mění se barva obličeje a rozhněvaný bouchá nebo hází předměty. To všechno znamená, že Ego nestrpí, když se něco staví do cesty splnění jeho sebemenšího přání. Pak přichází třetí stádium, kdy dochází k napadení bližního, kterému chce rozhněvaný splatit, způsobí mu škodu nebo mu dokonce přeje smrt. Mnozí ani netuší, jak ďábelský hněv v nich sedí, když se jejich Ego vydráždí. Hněv brzdí rozvoj osobnosti a brání jakémukoliv duchovnímu pokroku, a to nejen proto, že narušuje duševní rovnováhu a správný úsudek, nýbrž také proto, že nedovoluje uznat práva druhých a ovlivňuje nepříznivě onoho ducha usebranosti, který je nezbytný, abychom byli vnímaví k hlasu milosti.

Hněv je vždy ve vztahu k neuspokojenému Egu. Léčit ho je obzvláště obtížné, protože je zakořeněný v sebelásce, a právě žádný egoista nechce připustit, v čem tkví jeho pravý kořen. Raději nechá trápit své tělo, než aby zkontroloval své Ego a pokořil se upřímným přiznáním.

Ewig 7-8/2000

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium Lk 6,27-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, zehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim.

Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrotu těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci.

Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek.

Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrotu a půjčujte, a nic nečekajte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďečným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!

Nesudte, a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zase vám.“

Před historickým rozhodnutím

Maria je Matkou vtěleného Slova, a je proto duchovní Matkou všech lidí. Maria září svým trvalým panenstvím, božským mateřstvím a duchovním mateřstvím. (Jan Pavel II.)

Páté dogma dává ten nejhlubší smysl mariánské úctě, protože nás nevede jen k obdivu a vděčnosti, ale k ztotožnění v tom nejpodstatnějším rysu křesťanského života: ke spoluoběti. Prohlášení pátého dogmatu by mělo logicky předcházet dogma čtvrté. Mariino nanebevzetí bylo vyústěním a vyvrcholením jejího ztotožnění s Kristem: jako s ním byla spojena – první ze všech věřících – v oběti spoluykoupení, tak je s ním spojena v jeho slávě. Maria nám tak ukazuje cíl i cestu k životu v Kristu.

Spásnou obětí chce Boží Syn přinést nikoliv jako jediný, ale jako první a s ním ji mají přinášet všichni ti, kteří byli křestním ponořením přivtěleni ke Kristu jako k hlavě.

Ježíš řekl Conchitě: „*Od okamžiku svého vtělení v nejčistším Mariině lůně získával jsem milosti: chci, abys ty, když jsi přetvořená ve mne a žiješ mým životem, nedělala nic jiného. Musíš zapomenout na sebe a ve dne v noci obětovat všechno za spásu a zdokonalení duší. Poslouchej, vytvoříme řetěz: každá hodina tvého života bude jedním zlatým článkem, jestliže ji obětuješ s tím úmyslem. Tento řetěz usmířování na zemi, který začíná ve mně, se promění v milosti. Začal jsem tento řetěz svým vtělením a jako jeho obraz v tvém srdci chtěl jsem tě k němu přidružit. Všechny ctnosti, které nejsou zaplaveny láskou, nebudou zahrnuty do tohoto řetězu, který spojuje mne, Slovo, se zemí a který nemohly přetrhnout ani tak četné nevděčnosti. Co myslíš, kdo ho poslal na zem? Duch Svatý v den vtělení v Marii.*“ (D 4. 6. 1906)

„*Jsi současně oltář i kněz, protože vlastníš nejsvětější oběť Kalvárie a Eucharistie, kterou můžeš ustavičně přinášet věčnému Otci za spásu světa.*“ (D 21. 6. 1906)

„*Musíš plnit úlohu kněze, ale tím, že se současně sama přiná-*

šís v oběť. To je právě kněžství: být obětí s Obětí.“ (D 17. 7. 1906)

K obětování Krista má křesťan připojit svou vlastní oběť. To nás současně uvádí do mnohem hlubšího prožívání liturgie mše svaté. Její nejvlastnější smysl není hostina, ale oběť a spoluoběť. Kristova slova při proměňování tak dostávají ten nejhlubší obsah:

„*To číňte na mou památku*“ se nevztahuje jen na lámání a podávání proměněného Chleba, ale na to, co je jeho významem a čeho je toto lámání obrazem. To to tělo se *vydává* a Krev se *prolévá*, tzn. **obětuje**. **To máme činit i my.**

Co tedy máme činit na jeho památku? Jenom jíst jeho tělo a pít jeho krev, nebo také se vydávat v oběť? Proč jeho apoštoly nejen lámali chleba, ale také obětovali svůj život? Protože

to Pán očekává od těch, kteří ho následují. Je třeba odložit představu, že křesťanství je recept, jak se zbavit těžkosti a jásat; naopak – máme se radovat spolu s apoštoly, že jsme mohli trpět pro svého Spasitele. To, že Boží Syn potře odvěkého Odpůrce, není pro Zlého samo o sobě tím největším pokolením. **Je jím způsob, jakým to provede: že mu rozdrtil hlavu jeho neposkrvněná a neporušená Matka, která byla hlavním důvodem jeho vzpoury, a s ní ho potrou i všichni ti, kteří jsou jejími dětmi.**

„Potomstvem ženy“, které rozdrtil hlavu hada (Gn 3,15) je nejen Kristus, ale i jeho mystické tělo. Věřící lid nemůže tedy trpně čekat, až bude hlava hada rozdracena, ale je povolán, aby se sám o to přičinil pod vedením Ženy, své Matky.

2. února 1907 řekl Pán Conchitě: „*Tajemství, které dnes slaví-*

me, konkretizuje tvé poslání: obětovat ustavičně ve svém srdci oběť, aby byla přinesena za spásu světa. Bolest, kterou to působí, je svatá bolest, vytrvalá a nejčistší, protože tvor zde nevystupuje, aby hledal sám sebe, nýbrž trpí pouze kvůli mému utrpení. V tom je dokonalost bolesti a lásky. Já musím být obětován tebou v každém okamžiku jako oběť ve prospěch všech lidí. Tak jsi s velkou Obětí spojena v jedno. Chci, abys mě obětovala jako Maria, se stejnými ctnostmi a kvalitami. Napodobuj ji, studuj ji a podle tohoto krásného obrazu utvářej své srdce.“

Právě o svátku Obětování Páně je Kristus symbolizován svící nejen jako „Světlo k osvětlení národů“, ale také sebestravující oběť, jak to chtěl Pavel VI.: **obětování Slova a s ním jeho mystického těla skrze ruce Panny Marie a celého Božího lidu.**

Ve stejném smyslu hovoří Matka Boží v Amsterdamu 31. května 1951:

Teologové, nebudete mít těžkosti, pokud si uvědomíte, že Pán a Mistr předurčil, aby Paní trpěla. Na srdce Matky byl napražený meč. Tím chci říci, že jsem svého Syna vždy předcházela v duševním i tělesném utrpení.

A nyní hovořím k ženám tohoto světa: Víte vy, ženy tohoto světa, co to znamená být ženou? Znamená to trpět a obětovat se. Vzdejte se svého sobectví a odložte ješitnost. Snažte se dovést děti ke kříži, který je středem. Oběťte se, podílejte se na utrpení. A promlouvám ještě k mužům tohoto světa: od vás musí pocházet síla a vůle dovést svět k jedinému Knížeti tohoto světa – k Pánu Ježíši Kristu.

Jestliže nás první mariánská dogmata přivedla k hlubšímu poznání božství a lidství Ježíše Krista, pak nás čtvrté a páté přivádějí k hlubšímu pochopení Ježíše Krista, žijícího ve svém mystickém těle, Církvi, a staví nám Marii před oči nejen jako vzor, ale také jako pramen milosti a síly.

„*Hlubokým smyslem existence Církve během jejího putování*

na zemi je pokračovat v díle vykoupení, které Kristus uskutečnil jednou provždy na kříži. To je veliké tajemství vykoupení. Napodobováním Marie Církev dále udržuje umučení svého božského Mistra ve svých mučednicích, ve svých svatých a ve všech svých údech, i těch nejnedokonalějších, pokud opravdu milují Krista.“ (M. M. Philipon OP)

Páté mariánské dogma nepředstavuje žádné ohrožení ekumenismu. Obě poslední mariánská dogmata, která byla vyhlášena v předminulém a minulém století, narážela na kritiku ze strany protestantů. Ale dnes je zřejmé, že by bylo velkou chybou, kdybychom kvůli tomu od nich upustili. Jestliže odloučení bratří svůj strom víry olámali a ochudili, nebude náš strom pro ně přitažlivější, jestliže s ním naložíme podobně. Právě naopak. Je třeba ho rozvíjet a přivádět k nebývalému rozkvětu. A to, čím nejvíce rozkvétá, je stále hlubší chápání podílu Matky Boží Panny Marie na naší spáse. Tento podíl nezávisí na tom, jak jej my lidé oceníme a kolik ho Matce Boží přiznáme. Tento podíl my neurčujeme, ale odhalujeme, protože to byla odvěká vůle Boží zapojit do díla spásy zcela nevyhnutelně vedle Božího Syna i tu největší a nejsvětější ze všech tvorů.

Děláme-li si starosti s problémy, které nové dogma může přinést do dialogu s odloučenými, pak bychom museli zahájit především ústup na poli sexuální morálky, kněžského celibátu a svěcení žen, kde se kvůli stále rostoucí odlišnosti názorů zvětšuje propast a problémy. Obavy o oblast dialogu posouvají otázku sjednocení křesťanů do zcela lidské roviny, a my přece víme, že toto sjednocení není dílo našeho dialogu, ale Ducha Svatého a jeho Snoubenky, Matky křesťanské jednoty. Nové dogma bude ve skutečnosti znamenat milový, ne-li přímo rozhodující krok vpřed na cestě k sjednocení křesťanů.

Braňme svého Pána a Spasitele!

Zeptali jsme se poslance Jiřího KARASE na jeho důvody podání podnětu k zahájení trestního řízení ve věci hanobení národa, etnické skupiny, rasy a přesvědčení v souvislosti s knihou „Život Ježíše“.

Ve sdělovacích prostředcích se objevila řada zpráv o tom, že jste podal podnět k trestnímu řízení na vydavatele knihy „Život Ježíše“. Proč jste to udělal?

Přátelé mne upozornili na vámi zmiňovanou knihu. Prohlédl jsem si ji a nejdříve jsem ji znechuceně odložil s názorem, že nemá smysl s tím cokoli dělat. V té době se ale sešlo více podobných věcí, v nichž bylo napadáno křesťanství, a to se mnou pohnulo. Uvědomil jsem si, že ačkoliv šance na prosazení alespoň základní morálky není kdoví jak závatná, je nutné „jít s kůží na trh“, neboť útoky proti křesťanství se neustále stupňují, a to nejen u nás.

Není v tom tedy snaha o zviditelnění v souvislosti s vaší kandidaturou do Evropského parlamentu?

Ne. Na to by se vztahovalo „nevezmeš Božího jména nadarmo“. Pokud by ale to, co prosazuji, někoho ovlivnilo, budu jedině rád, protože u mnoha lidí si tím naopak dveře zavírám.

Můžete říci, v čem konkrétně je publikace tak závadná?

Jedná se o publikaci určenou dětem, kde je formou profesionálně zpracovaného komiksu zesměšňován Ježíš Kristus a první apoštolové. I z pohledu zcela lidského si myslím, že je špatné zařadit do edice naučné literatury publikaci, která učí děti pohrdat druhým, vysmívat se a ponižovat. Proto tuto knihu musí odsoudit nejen věřící, ale každý slušný člověk. Druhá a závažná věc je zesměšňovat představitele a symboly náboženského přesvědčení. Na to už pamatuje i naše legislativa. Je prostě nepřijatelné, aby někdo popisoval ukřižování jako zdrímnutí v drogovém opojení.

Podobných publikací již ale vyšla řada, proč jste se ozval právě na tuto knihu?

Na to se dá jednoduše odpovědět, že v určité chvíli je třeba začít. Důležitějším důvodem však je, že tato kniha je zřetelným hanopisem a je myslím tedy jednodušší se spravedlnosti domoci. Nelze se totiž prostě schovat za umělecké pojetí či snahu o „přiblížení mladým“, jak se to stalo např. při kauze INRI před několika lety.

Co byste řekl na námitky, že takto pouze děláte knižní reklamu a vlastně tak přispíváte k jejímu rozšíření?

Tento problém jsem zvažoval. Kniha ale není nebezpečná v tom, že by někoho svedla na scestí svými myšlenkami. Nevidím tedy nebezpečí v tom, když si ji někdo koupí a prolisťuje. Jako odsouzení hodné však vidím její veřejnou distribuci dětem, které tak podléhají dojmům, které tak podléhají dojmům, že nikomu ty urážky nevadí. Pro ně to je jasné poselství – Kristus je mrtvý, protože nikomu nestojí za to se ozvat.

Nepopudíte tímto postojem nevěřící společnost? Nebyl by lepší spíše citlivější přístup?

Někteří spoluobčané nás dnes díky pokřivení ve sdělovacích prostředcích chápou jako zdegenerované slabochy, kteří už nejsou schopni obhájit ani své nejdraž-

ší hodnoty. Z mé vlastní zkušenosti mohu říci, že nevěřící oceňují přímé a otevřené jednání, sdělované s taktem, ale i s odvahou. Lidé však vždy pohrdají zbabělci, kteří myslí jen na svůj prospěch. Nechci si ani náhodou hrát na dokonalý vzor, k tomu mám hodně daleko. Jak se však zachovat, když někdo poplívá a zneuctí vaši maminku? A Kristus je snad méně?

Nebojíte se, že ve vašem postoji zůstanete osamocen a budete odsouzen jako extrémista?

Označení extrémista či fundamentalista jsou jen laciné nálepky. Máte však pravdu, že asi bude snaha podnět k trestnímu řízení označit za extremismus několika osob. Proto by věci pomohlo, pokud by se našlo větší množství lidí, kteří by se k tomu vyjádřili.

Co byste řekl na závěr?

Nedávno ve Světle skončil seriál o Francouzské revoluci. I zde se všemi díly jako červená nit táhlo, že práva a svobody byly jen pro některé. Určitě to však nebyli křesťané. U nás máme díky poměrně čerstvé zkušenosti s totalitou ještě poměrně hodně svobody. Pokud tuto dobu promarníme a společnost nezměníme, můžeme být dříve, než se nadějeme, označeni za „nepřátele lidstva“ – jako prvotní křesťané za císaře Nerona.

V těchto dnech bude poslanecká sněmovna probírat návrh na novelu zákona o umělých potratech. „Přijetí této novely by byl zážrak. Zážrakem s velkým dopadem je však i změna postoje každého z jednotlivých poslanců. A jak nám řekl Pán, jsou zla, která lze vyhnat pouze postem a modlitbou,“ praví se v jedné internetové výzvě k obětování mši sv. a k modlitbám na tento úmysl. Měli bychom rozšířit okruh lidí, na které pamatujeme v modlitbě, z rodiny a přátel na širší okruh – zařadme do svých úmyslů i ochranu nevinných, jejichž krev volá do nebe, a zápas o dodržení lidských práv věřících, kteří jsou uráženi např. takovou publikací, o které jedná rozhovor s poslancem Karasem.

-jv-

K aktuálním otázkám (3)

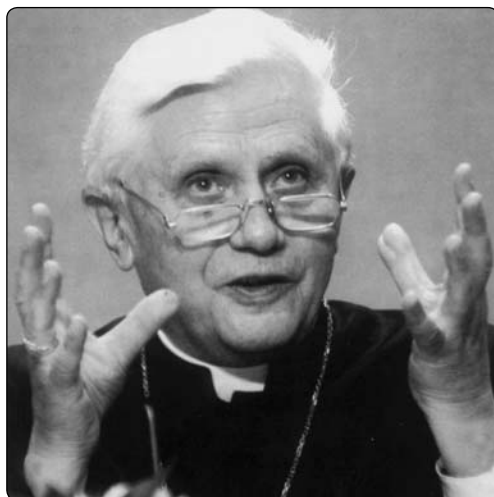
Guido Horst hovoří s kardinálem Josefem Ratzingerem o vědomí Boha, liturgii, teologii, ekumenismu a stavu Církve nejen v Německu

Ještě jednou ke stavu víry: K znejistění věřících jistě mnoho přispěl moderní výklad Bible. Mnohé komentáře k Písmu interpretují víru prvních křesťanských obcí, ale přehlížejí historickou osobnost Ježíše Krista a jeho skutky. Je to plod solidních výsledků biblické práce? Nebrali jsme novozákonní evangelia příliš doslova? Nebo je vhodné vrátit se opět k historickému Ježíši?

Ratzinger: V každém případě. Problém historicko-kritické exegeze je přirozeně velice vážný. Už více než sto let se otřásá katolická církev, a nejen ona. I v protestantských církvích je to velký problém. Je velice příznačné, že v protestantismu se vytvořila fundamentalistická společnost, která proti těmto proudům vystupují a chtěla by odmítnutím historicko-kritické metody udržet opět víru v její integritě, že tato společnost rostou a mají na celém světě velký úspěch, zatímco „hlavní církev“ stojí před problémem přežití.

My katolíci to máme v mnohém ohledu lepší. Pro protestanty, kteří nechtějí přijmout tento exegetický proud, nezbyvá než ústup do stavu kanonizovat doslovnost Bible a prohlásit ji za neomylnou. Katolická církev má, tak říkajíc, větší prostor, protože prostorem víry je živá církev, která na jedné straně stanoví hranice, na druhé straně připouští určitou šířku variant. Globální a jednoduché odsouzení historicko-kritické metody by byl omyl. Neuvěřitelně mnoho jsme se od ní naučili. Bible se jeví životnější, když se na exegezi díváme za použití všech prostředků: na růst Bible, na její další cestu, na její vnitřní jednotu

s tím, co předcházelo. Tedy: na jedné straně nám moderní exegeze mnoha dala, ale stává se ničivou v okamžiku, když všechno podrobuje svým hypotézám a pozvedá domnělou vědeckost na jediné měřítko. Zvláště zhoubně pak působí, když se právě panu-

Josef kardinál Ratzinger

jící hypotézy přijímají nestrávené do katecheze a nahlíží se na ně jako na hlas vědy. To byl veliký blud posledních padesáti let, když se hypotézy, které vystupovaly s velkou důležitostí, ztotožňovaly „s vědou“ a na „vědu“ se nahlíželo jako na jediné platnou autoritu, zatímco Církvi se vůbec žádná autorita nepřiznávala. Tím se katecheze a hlásání rozpadlo. Buď to se tradice s polovičatým přesvědčením ještě připouštěla, takže každému bylo zřejmé, že má o ní spíše pochybovat, nebo se zdánlivé výsledky ihned předkládaly jako hlas vědy. Ve skutečnosti jsou dějiny exegeze současně velkým hřbitovem hypotéz, které se představují spíše jako někdejší duch času než jako opravdový hlas Bible. Kdo na tom buduje příliš rychle a příliš dychtivě a pokládá to za pravou vědu, stane se obětí ztroskotání a hledá pak nějaký záchranný trám, ale může také rychle utonout.

Musíme dospět k vyváženému obrazu, to je právě úsilí, které nyní probíhá: že historicko-kritická metoda je jednou oprátní výkladu, která může zprostředkovat podstatné poznatky, a je proto ji třeba respektovat, ale která musí být také kritizována. Ne-

boť právě mladí exegeté dnes ukazují, že v exegezi vězí příliš mnoho filozofie. To, co hraje roli skutečných faktů a hlasu vědy, je ve skutečnosti odraz určitého světového názoru, takže zmrtvýchvstání vůbec nebylo a Ježíš tak nemohl mluvit a podobně. Dnes je mezi mladými exegety v proudu relativizace historicko-kritické metody, při které si tato metoda podržuje svůj význam, ale na druhé straně s sebou nese filozofické předpoklady, které je

nutno kritizovat. Proto musí být tento způsob zvědečnění Bible doplněn o jiné formy, především o kontinuitu s názory velkých věřících, kteří zkoumali Bibli na základě zcela jiných cest a dospěli tak k vnitřnímu jádru Bible, zatímco zdánlivá osvícenská věda hledá jen skutečnosti, které ulpívají na povrchu a nedosahují k vnitřnímu základu, který celou Bibli hýbá a drží ji pohromadě. **Musíme znovu přiznat, že víra věřících je pravý způsob vidění a poznávání, a tak dospět k větší souvislostem. Dvojitá věc je důležitá: skepse vůči tomu, co se vydává za „vědecké“, a především důvěra k víře Církve, která je jedinou konstantou a která nám ukazuje skutečného Ježíše. Stále je to Ježíš, kdo nám nabízí čtyři evangelia, skutečný Ježíš. Všechno ostatní je fragmentární konstrukce, ve které se odráží spíše duch času než skutečné zdroje. To dnes analyzovaly exegetické studie: jak velice jsou různé ob-**

razy Ježíše nikoliv výsledkem vědy, nýbrž odrazem toho, co určitý člověk v určité době pokládal za vědecky únosné.

Mluvil jste o mladých exegetech a teologiích jako o důvodu k naději. Svätý otec v apoštolském listu „Novo millennio ineunte“ vytýčil program pro nový rozkvet víry na počátku třetího tisíciletí. Jako křesťan, který si je vědom problému v Církvi v naší oblasti, může být člověk trochu slepý k pozitivnímu a krásnému v Církvi anebo kritický k tomu, co je nové a neznámé. Kde vidíte místo a počátky ve světové Církvi, kde je rozkvet víry již patrný a kam bychom měli upřít pohled?

Ratzinger: Především je velký rozdíl mezi severní a jižní polokoulí světa. Samozřejmě, že stav Církve na jižní polokouli, v Jižní Americe, Africe a Asii není ideální. Jsou tam těžkosti všeho druhu a také velké problémy, ale nad to i původní radost z víry, životnost Církve, která se nezmenšuje, ale roste. Zde je v Církvi vidět opravdového zastánce člověka a přítomnost instance shůry, přítomnost Pána, který jediný nás může ochránit před mocí a násilím, ve kterém se zmitá politika. Natolik není možno přehlížet rozdělení světa. Ale i v západní polovině světa je možno pozorovat povzbuzující rozkvet jak v místních církvích, tak v hnutích. V místních církvích se projevuje znovuobjevením Eucharistie, eucharistického klanění, svátostí a lásky k Matce Církvi, k četbě Písma svatého, k životu podle evangelia, nových řeholních povolání atd. A pak jsou zde hnutí, která mají své problémy. Ale to jsou počátky, ve kterých nabývá radost z víry různého zabarvení. Hnutí se musí naučit vzájemně se přijímat a doplňovat. Především v mladých existuje vědomí, že to, co nám přineslo osvícenství a postmoderna, nestačí k životu. Mnozí se obracejí s radostí k původnímu jádru víry a živoucí Církve.

Najdou katolíci a protestanti v dohledné době společenství u oltáře?

Ratzinger: Řekl bych: Lidsky řečeno nikoliv. Prvním důvodem je vnitřní roztržitost v evangelickém společenství. Pomysleme jen na německé luteránství, kde jsou lidé s hlubokou, také církevně formovanou vírou, a na liberální křídlo, které se dívá na víru jako na osobní volbu a které dává církvi takřka zmizet. Ale i když odhlédneme od vnitřních napětí v evangelické oblasti, **existují zásadní rozdíly mezi společenstvími, která vycházejí z reformace šestnáctého století, a mezi katolickou církví.**

Když jen pomyslím na oficiální brožuru evangelické církve v Německu o Večeři Páně, jsou zde dvě věci, které ukazují na hlubokou propast. Na jedné straně se zde říká, že každý pokřtěný křesťan může předsedat eucharistii. Mimo křest prý není v církvi žádná svátostná struktura. To znamená, že se odmítají nástupci apoštolů v biskupském a kněžském úřadě, kteří se objevují již v Bibli jako konstitutivní forma pro vznik Církve. Do této souvislosti patří vznik novozákonního kánonu – seznamu knih Nového zákona. Tento kánon zde není sám od sebe. On musí být nejdříve uznán. K tomu je ale zapotřebí oprávněné autority. To může být jen apoštolská autorita, která je přítomna v úřadu apoštolské posloupnosti. **Kánon – Písmo – apoštolská posloupnost – biskupský úřad – to jsou neoddělitelné věci.** Druhý bod v brožuře, který mě neméně udivil: jmenují se zde podstatné části slavení Večeře Páně. K nim nepatří Eucharistie, velebněšská modlitba. Ty však nebyly vynalezeny Církví, ale vycházejí přímo z velké Ježíšovy modlitby – velké modlitby požehnání podle židovské tradice a spolu s dary chleba a vína představují podstatné dary, které Pán předkládá Církvi. Jemu děkujeme, že se můžeme modlit spolu s Ježíšovou modlitbou a skrze jeho modlitbu, která je

vlastním aktem oběti, jež se na Kříži ztělesňuje. **Je zde přítomněna Kristova oběť, a tak je Eucharistie něco více než jen hostina.** Takto stojí základní katolická vize Církve a Eucharistie v zásadním protikladu proti všemu, co se říká v brožuře německé evangelické církve.

V tom tkví ústřední problém tzv. „sola scriptura“ (jen skrze Písmo). Profesor Jüngel to shrnul do formulace: Kánon sám je nástupce apoštolů. Ale odkud ho známe? Kdo ho vykládá? Každý sám? Nebo jenom vzdělanci? Pak spočívá naše víra na samých hypotézách a ty nás nenesou ani v životě, ani ve smrti. **Jestliže Církev nemá žádný hlas, jestliže nemá plnou moc promlouvat k posledním otázkám víry, pak už neexistuje žádná společná víra a žádná církev.** Pak můžeme slovo církev škrtnout, protože církev, která nám nemůže zaručit společnou víru, není církví. Pak základní otázka o církvi a o Písmu je otázkou, která tu je, ale není zodpovězena. To všechno nevyklučuje, že se skutečně věřící mohou setkávat ve vnitřní blízkosti, jak jsem sám mohl s vděčností prožívat.

Můžete se jako děkan kardinálského kolegia věnovat své osobní práci? Pokud k ní máte čas, jaké teologické otázky se chcete věnovat jako nejnaléhavější? Můžete nám prozradit její titul?

Ratzinger: Především, musím se stále učit a přenechat našemu Pánu, zda ještě obdržím čas, nebo ne, protože tolik let dopředu nevidíme.

Ale někdy se pokouším ve volných chvílích, které jsou řídké, ale občas jsou, něčím přispět. Začal jsem v srpnu psát knihu o Ježíši. Budu k ní, jak to tak vypadá, jistě potřebovat tři, čtyři roky. V té bych chtěl ukázat, jak k nám z Bible vystupuje živá a v sobě souhlasící postava a jak Ježíš z Bible je také zcela současný Ježíš.

Z Die Tagespost 4. 10. 2003 přeložil -ls-

Evropa – vymírající kultura

Celá Evropa do slova a do písmene vymírá a nemá před sebou žádný řešení. Evropané mají mnoho sexu, ale málo dětí. Naproti tomu muslimové mají mnoho dětí. Poprvé v dějinách je muslimů více než katolíků. Všechny náznaky mluví o tom, že muslimům patří budoucnost Evropy.

Itálie má nejnižší porodnost v západní Evropě – 1,1 dítě na rodinu, Španělsko je na tom jen o maličko lépe. V Německu je to 1,3 děti na rodinu, ve Francii je největší přírůstek ve srovnání s ostatními evropskými národy – 1,6 dětí, a to hlavně proto, že zde žije na 6 milionů muslimů. V Anglii je porodnost 1,4 dětí, nejvyšší koeficient má Irsko – 1,9. Ale i to je málo, pro reprodukci je zapotřebí nejméně 2,1 dětí na rodinu, aby se populace pouze udržela, nikoliv aby rostla. V rozvojových zemích je vzhledem k nemocím zapotřebí alespoň 4 dětí na rodinu.

Když Církev hlásá tuto nauku, je tato nauka, teologicky řečeno, neomylná a nezměnitelná. Neznám ani jednoho ochránce života v kterékoliv zemi, který by nebyl přesvědčen, že základem všeho zla je zabrazení otěhotnění, která vede k dalším zlům, jako sterilizace, rozvody, potraty, nečistota, nevěra, zanedbávání dětí, a nakonec i eutanázie, která je v Holandsku, Belgii a Oregonu legální. Když se vraždí před narozením, proč by se nemohlo vraždit i jindy?

V encyklice *Humanae vitae* vyslovil Pavel VI. čtyři předpovědi, které se dnes obdivuhodně vyplnily:

1. Rozšíření ochranných prostředků povede k manželské nevěrnosti a všeobecnému úpadku morálky.

2. Muž ztratí úctu k ženě, bude ji pokládat za pouhý nástroj sebeuspokojení a rozkoše a nebude ji respektovat jako milovanou družku.

3. Rozšíření přijetí ochranných prostředků se stane zbraní v ruce státní správy, která nebude věnovat dostatečnou pozornost nezbytnosti mravnosti.

4. Čím více se budou přijímat ochranné prostředky, tím více si bude člověk myslet, že si může se svým tělem dělat, co se mu zlíbí.

Když se podíváme na dnešní společnost, můžeme lehce konstatovat, že se všechny tyto předpovědi splnily. Jedenáct národních biskupských konferencí a také biskupové v USA se postavili proti encyklice *Humanae vitae*, a dnes tyto národy vymírají na dostatečnou porodnost. Mnozí v Církvi říkají, že potraty jsou jen jeden problém. Ve skutečnosti je to „celý problém. Když je nízké procento porodnosti, vymírá celý národ.“

P. Paul Marx OSB, zakladatel Human Life International -sks- 3/2004

JED DUŠE

Jeziťský lidový misionář P. Abel jednou řekl z kazatelný videňským věřícím: „Vy jste hloupější než krysy!“ – Někteří se zarazili, jiní se dali do smíchu. – „Chci vám to vysvětlit. Krysám se podkládá otrávené zrní. Ony je sežerou a otráví se. Je to od těch krys jistě strašně hloupé, že žerou jed, který se jim podkládá. Ale vám také podkládají jed. Je to špatný tisk a špatné knihy. A vy to žerete a také spějete k záhubě. Vy za to ovšem platíte svými vlastními penězi. To krysy nedělají. Proto jste ještě hloupější než krysy.“ *Podle -sks-*

PAPEŽ PIUS XII. (5)

Říkalo se, že kdyby se vrátil do Německa, které byl nucen v roce 1933 bleskově opustit do emigrace, musel by začít dělat politiku z nultého bodu. To dělá muže zahořklým, rozumíte mi? – Tak mi to bylo řečeno a já jsem to tak chápal. Pro to jsem byl teď tak velmi překvapený, když jsem slyšel Pascalinu telefonovat stejně přátelským jako rozhodným hlasem.

„Je tam prelát Kaas? Dobře ráno. Vyspal jste se dobře? To mě těší. Mohl byste mě snad později v obchodě navštívit? Ano, je zde něco k projednání. Děkuji.“

Zavěsila sluchátko.

„Víte,“ řekla matka Pascalina a obrátila se ke mně, „bude nejlépe, když váš případ projednáme co nejdříve, nemyslíte? Proto,“ rozvažovala dále, „chtěla bych vás seznámit i s donem Brunem, myslím s mladým monsignorem Wüstenbergem. Mohl by vám poskytnout mnohé informace.“

Do obchodu byl tedy pozván také don Bruno. Mezitím, aby neztrácela čas, dodělávala matka Pascalina balíky. „Moci pomáhat, to působí radost,“ vysvětlovala mi přítom. „Hádejte, kolik volání z celého světa prosí denně papeže o pomoc! Zkoušíme pomoci, jak můžeme nejlépe. Mnohdy máme také nesnáze, jako například nedávno, když z jednoho amerického přepravního vlaku zmizelo pět pytlů kávy, které jsem zaslala do Německa. Přirozeně jsem za to učinila odpovědným důstojníka transportu,“ objasňovala mi Pascalina. „Nejprve se důstojník transportu vzbouřil: ‚Moji chlapci by něco takového neudělali.‘ Ale potom přesto nařídil prohlídku. Nato tiše a mlčky zaplatil požadované odškodné. A to víte, že jsem mu za to neudělala žádnou nepatrnou cenu. Vždyť pro dobočinné účely se přece nedá nikdy dost získat, není-liž pravda,“ mínila matka Pascalina a šťastně se usmála.

Byl jsem v pokušení zatleskat: „Bravo, Pascalino!“

Potom byla zcela náhle odvolána. „Jeho Svatost mě volá,“ omluvila svůj odchod.

Při loučení se rozpomněla: „No ano, ale vy byste dnes potřeboval domluvit i audienci u Svatého otce, že?“

Starostlivě k tomu připojila: „Tyto každodenní, dlouhé hodiny trvající audiencie Svatého otce velmi namáhají. Především ceremonie líbání ruky. Představte si: všechny, kteří před ním pokleknou, musí vždycky zdvihnout. Navrhla jsem mu, aby aspoň jeden den v týdnu upustil od audiencí. Ale nechce slyšet napomenutí, která by šetřila jeho zdraví. Říká, že je jeho povinností každému, kdo přijel do Říma, aby viděl papeže, umožnit splnění tohoto přání.“

„Myslíte, matko Pascalino, že můžete také moje přání zprostředkovat?“ zeptal jsem se.

„Uvidím,“ odpověděla mi, „audienční listina je dnes dlouhá. Zeptám se jeho sekretáře. Snad vás bude moci zařadit.“

Opustil jsem matku Pascalinu a odešel jsem do baru, abych byl k dosažení svým přátelům.

Ano, i tak zvaný bar je ve Vatikánu, ale je to spíše expres kavárna s Coca-Colou či s Campari Bitter, kterému dávám přednost. Bar je myšlen pro dělníky v podzemních jeskyních, jak jsou nazývána místa vykopávek pod kostelem sv. Petra, nazývaného podle jeho původního hrobu. Ale také pro duchovní, kteří se zde chtějí občerstvit po skončení mše, a rovněž pro návštěvníky, kteří se zde scházejí jako já. Čekal jsem na přátele, s nimiž jsem si v baru domluvil schůzku. Vyprávěl jsem jim potom o mé návštěvě v obchodě matky Pascaliny.

„Co vezme Pascalina do rukou,“ uklidňovali mě přátelé, „o to je nejlépe postaráno; tak dobře, jako by se to už podařilo...“

Jeden k tomu však obezřetně dodal: „...pokud jsme správně informováni.“ Byli správně informováni. Vzápětí mě zastihla zpráva:

„Audiencie ještě dnes ve dvanáct hodin.“

III.

„Už to tedy víte,“ konstatoval monsignor Wüstenberg, „vaše audiencie se koná ve dvanáct hodin.“

Opravit se a řekl: „Udiencia speciale, zvláštní audiencie.“

Dona Bruna, jak byl monsignor dr. Wüstenberg ve Vatikánu nazýván, mi doporučila matka Pascalina. Šel jsem tedy k němu, abych si nechal poradit.

Don Bruno se mi zalíbil na první pohled. Jistě, byl obezřetný, ano, zdrženlivý. Ale copak to není správné, cvičit se v opatrnosti vůči nábožensky neustranným lidem, kteří se ve Vatikánu objevují jako návštěvníci? K opatrnosti vedou i špatné zkušenosti se zvědavci, zejména s novináři. A snad to byla právě ostražitost, která se mi na něm líbila. Tomuto donu Brunovi, mladému duchovnímu, se přikládá více významu, než by člověk očekával vzhledem k jeho věku. Je jedinou německou ratolestí ve státním sekretariátu Vatikánského státu.

Don Bruno vrátil rozhovor zpět na blížící se audienci. Vysvětlil mi: „U nás ve Vatikánu jsou různé druhy audiencí: obvyčejné od 9 hodin, osobní v jednáct hodin a zvláštní audiencie ve dvanáct hodin.“

„Ano, ve dvanáct hodin,“ potvrdil jsem.

„Blahopřeji vám,“ řekl a usmál se na mě. Ale ne žertovně, nýbrž řízně – po vojensku.

„Řekněte mi,“ položil mi otázku můj průvodce, „jak jste si to vlastně s tou audiencí představoval? Říkal jsem si, že asi něco takového jako životopis papeže.“

„Přesně tak,“ odpověděl jsem, „životopis.“ Opět se ostře usmál.

„Audiencie u Svatého otce ovšem není žádné interview. Nejsme zde“ – hledal příklad – „v Bonnu. Vatikánský stát je monarchie. Chcete-li – absolutní monarchie. Jeho Svatost je sama sobě vlastním státním sekretářem. Je velmi samostatný ve svých rozhodnutích. Stále berete v úvahu také to, že je nejvyšším knězem. Je vám jasné, že Svatý otec není žádný úředník? Nevyslyšte Jeho Svatost. Ani oslovit ho nemůžete bez vyzvání. Mimo to je proviněním proti zdejšímu zvyku a respektu reprodukovat výroky papeže v přímé řeči.“

Don Bruno si mě pátravě zpod víček prohlížel. Podle svého způsobu rychle měnil předmět hovoru, řekl: „Jeho Svatost má mnoho titulů!“

Ale nyní jsem reagoval ihned: „Ano, má mnoho titulů,“ řekl jsem s pokusem působit právě tak bezprostředně, jak se o to snažil on.

„Domnívám se, že je znám všechny: je biskupem římským, náměstkem Kristovým, nástupcem apoštolského knížete, je nejvyšším biskupem západní církve, primasem Itálie, arcibiskupem a metropolitou římské církevní provincie, suverénem státu Vatikánského města.“

Don Bruno přikývl: „Ano, plný výčet.“

Následoval další krátký pokyn: „Ještě jste mi však neodpověděl. Musíte si být také vědom toho, že Jeho Svatost nemá na vyprávění dlouhé hodiny času.“

Ohromil jsem ho. Udělal jsem to úmyslně a s velkým potěšením. Velkým gestem jsem rukou ukázal do dálky na celé město na Tibeře:

„Monsignore,“ řekl jsem tiše a trochu nadneseně, „k čemu by mi bylo celkem vzato, aby mi Jeho Svatost hodně vyprávěla? V Římě totiž, monsignore, mluví o papeži každý kámen.“

(Pokračování)

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ V PRAZE

26. 2.–2. března	u sv. Ignáce na Karlově náměstí	8.00–17.00
3.–6. března	u Panny Marie Pomocné v Nerudově ulici	14.00–18.00
7.–10. března	Nanebevzetí Panny Marie v Modřanech	8.45–17.30
15.–18. března	Narození Panny Marie v Michli	8.00–16.00
19.–22. března	u sv. Josefa na Náměstí Republiky	7.30–18.00
23.–26. března	u Nep. počítání Panny Marie ve Strašnicích	7.00–18.00
27. 3.–7. dubna	u sv. Jindřicha na Novém Městě	15.00–18.00
13.–15. dubna	u Nejsvětější Trojice v Podskalí	14.00–17.00
16.–18. dubna	u sv. Jakuba Staršího na Starém Městě	8.00–17.00
20.–22. dubna	u sv. Vojtěcha na Novém Městě	8.30–11.00
28.–30. dubna	u sv. Václava na Proseku	15.00–18.00
1.–4. května	u sv. Gotharda v Bubenči	13.00–17.30
5.–9. května	u sv. Benedikta na Hradčanech	8.00–18.00
14.–16. května	u sv. Prokopa na Žižkově	15.30–18.00
17.–20. května	u sv. Terezičky v Kobylisích	6.30–18.30
21.–24. května	u sv. Prokopa v Braníku	8.00–11.00; 14.00–19.00
25.–28. května	u sv. Václava v Dejvicích	8.00–18.00
29. 5.–1. června	u sv. Václava ve Vršovicích	15.00–18.00
2.–5. června	u sv. Norberta ve Střešovicích	9.00–18.00
6.–9. června	Nanebevzetí Panny Marie na Strahově	10.00–17.00
10.–13. června	u sv. Tomáše na Malé Straně	13.00–16.30
14.–17. června	Stětí sv. Jana Křtitele v Hostivaři	16.00–18.00
19.–20. června	u sv. Rocha na Žižkově	16.00–18.00
22.–25. června	u sv. Jana Nepomuckého v Košířích	16.30–17.30
26.–29. června	u sv. Václava na Smíchově	7.00–12.00

Stálý výstav Nejsvětější svátosti oltářní:

u sv. Josefa na Malé Straně: Po–Pá 10.00–16.15; Ne 14.00–16.15
 u sv. Bartoloměje v Bartolomějské ul. na Starém Městě: Po–Pá mimo první Pá 12.00–17.30
 u sv. Ludmily na královských Vinohradech: vždy první Pá 12.00–17.30
 u katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha (v chórové kapli): Pá 8.00–18.00

V sobotu 6. března 2004 v břevnovském klášteře v Praze 6 se koná od 9 hod. setkání s českými benediktinkami, které se v zahraničí připravují na příchod do Čech. Bližší informace a přihlášky na tel. 220 406 111.

NABÍDKA DUCHOVNÍCH CVIČENÍ – ROK 2004

Základní informace o rezervovaných termínech: Vedení cvičení – P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5, Smíchov, tel.: 251 566 589. Zahájení vždy v pátek v 18.00 hod., ukončení vždy v neděli ve 13.00 hod. Přihlášky v místě konání.

Rezervované termíny:

Sv. Hostýn, 26. 3. – 28. 3. 2004: „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání: Exerciční dům sv. Hostýn 115, 768 51 Bystrice pod Hostýnem, tel.: 573 381 693.

Velehrad, 7. 5. – 9. 5. 2004: „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel.: 572 571 420.

Sv. Hostýn, 10. 9. – 12. 9. 2004: „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání: Exerciční dům sv. Hostýn 115, 768 51 Bystrice pod Hostýnem, tel.: 573 381 693.

Velehrad, 5. 11. – 7. 11. 2004: „Panna Maria – Cesta ke kráse života“. Místo konání: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad, tel.: 572 571 420.

Dohodnuté termíny (během víkendu):

Nabídka duchovních obnov pro farnosti, rodiny, mládež a mariánské věřičky.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECILIE

ÚSTÍ NAD ORLÍCÍ – 9. ROČNÍK – 2. A 9. ŘÍJNA 2004

Cecilská hudební jednota Ústí nad Orlicí, Římskokatolická farnost – děkanství a Město Ústí nad Orlicí vyhlašují 9. ročník Festivalu duchovní hudby svaté Cecilie.

Sobota 2. října 2004 – 1. část festivalu – chrámový varhaníci

Sobota 9. října 2004 – 2. část festivalu – chrámové sbory

Festival bude zakončen společně zpívanou mší svatou.

Na výběrový festival se může přihlásit každý chrámový sbor na adrese: Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Obálku označte slovem „FESTIVAL“.

Informace: Oldřich Heyl, tel.: 461 612 379, mobil: 603 978 462, e-mail: oldrichhey1@seznam.cz. Zájemcům obratem zašleme přihlášku a podrobné podmínky festivalu (včetně společně zpívaných skladeb při mši svaté). O informace žádejte neprodleně, uzávěrka přihlášek je 31. března 2004.

Liturgická čtení

Neděle 22. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 26,2.7–9.12–13.22–23

Ž 103(102),1–2.3–4.8+10.12–13

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

2. čt.: 1 Kor 15,45–49

Ev.: Lk 6,27–38

Čtvrtek 26. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 27. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdněš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 28. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

Úterý 24. 2. – ferie

1. čt.: Jak 4,1–10

Ž 55(54),7–8.9–10a.10b–11a.23

Odp.: 23a (*Svou starost hod' na Hospodina, a on tě zachová.*)

Ev.: Mk 9,30–37

Středa 25. 2. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhrěšili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	22. 2.	23. 2.	24. 2.	25. 2.	26. 2.	27. 2.	28. 2.
Antifona	1028	1734	1060	270	270	270	270
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1734	1061	271	272	271	272
Antifony	1030	1046	1062	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1030	1046	1062	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1065	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	695	1735	1065	274	278	281	284
Prosby	1033	1724	1065	274	278	281	284
Záv. modlitba	695	1309	1065	275	278	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	273	273	273	273
Antifony	1035	1051	1066	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1037	1054	1069	275	279	282	285
Záv. modlitba	695	1054	1069	275	278	282	285
Nešpory:							
SO							
Hymnus	1024	1039	1736	1071	268	269	268
Antifony	1025	1040	1056	1071	1193	1208	1224
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1074	276	280	283
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1737	1074	276	280	283
Prosby	1028	1043	1731	1074	277	280	283
Záv. modlitba	695	695	1309	1075	275	278	282
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

NOVINKY

Alois Dominik Marek OP: VZNIK, STRUKTURA A HODNOTA NAŠEHO POZNÁNÍ

A. D. Marek ve své práci poznání nejen popisuje, ale zabývá se také teoriemi poznání, jak se s nimi seznamujeme v dějinách filozofie. Po úvodním vstupu do problematiky je první část věnována poznání podle Tomáše Akvinského, jehož filozofickým systémem poměřuje Marek názory ostatních filozofů. Ve druhé části jsou představeny názory Descarta, Huma a Husserla. Jsou nahlíženy také ve světle těch současných filozofických směrů, které respektují vlastnosti poznání. Třetí, poslední část díla se kriticky zabývá názory K. Rahnera.

Brož., A5, 160 stran, 209 Kč

Zdeněk Vyhliďal: KLASICKÁ POHÁDKA A SKUTEČNOST

Předmětem Vyhliďalova zájmu v této literárněvědné práci je vztah české pohádky k reálné společenské a kulturní situaci jejího vzniku. Klasická pohádka si během vývoje uchovala svou životnost a v současnosti lze pozorovat její renesanci. Fakt, že se v ní prolíná životní realita dávných časů s fantazií, poskytuje klasické pohádce neodolatelné kouzlo a přitažlivost. To vše postihuje Vyhliďalova studie, která zároveň představuje některé opomíjené tvůrčí osobnosti českého obrození. Autor s bohatou literárněhistorickou erudicí odhaluje prostřednictvím migrace typických pohádkových motivů skutečné kořeny známých pohádek, a tak bez snahy o polemiku uvádí na pravou míru vžitou školskou idealizaci národní po-

hádky. Etnografický materiál jako jeden ze základů utváření české klasické pohádky čerpal Z. Vyhliďal převážně z oblasti Horácka. Publikace vyšla za finanční podpory Fondu Vysočiny.

Brož., A5, 208 stran, 104 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PhDr. Radomír Mařý: RELIGIOZITA V DRAMATU ČESKÉHO NÁRODNÍHO OBROZENÍ

Autor této knihy chce čtenáře seznámit s krátkým časovým úsekem českých dějin v období národního obrození. Ukázkou kulturního vývoje ilustruje skutečné drama, kterým v tomto období procházela církev. Snaží se přitom co nejvěrněji postihnout celkovou atmosféru doby, poměry v církvi a filozofické směry ovlivňující nejen dramatickou tvorbu, ale myšlení českého národa vůbec.

Nakladatelství Michael S.A., brož., A5, 148 stran, 120 Kč

Marcel Drlík: ČESKÝ LÉKAŘ V SRDCI AFRIKY

MUDr. Drlík dobrovolně jeden rok působil ve Středoafričské republice na odlehlém venkově v karmelitánské misi uprostřed buše. Za neustálého nedostatku zdravotnických prostředků a v primitivních podmínkách se snažil pomoci domorodcům, jak jen to bylo možné. Ze své dobrovolnické praxe si odvezl mnoho nevšedních zážitků, které vylíčil v knize obsahující mnoho barevných fotografií.

Portál, brož., zúž. A5, 152 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.